

Jamsai

調香

ยอดหญิง
เขียนเครื่องหอม

4

อวิจิวสา 兩久花 เขียน
เมื่อน้าคราช แปล

Jamsai

調香

ยอดหญิง
เขียนเครื่องหอม

4

ทดลองอ่าน

อัจฉรา 耐久花 เขียน
เมทินีกรัง แปล

สำนักพิมพ์
จามไส

調香

ยอดหญิง
เขียนเครื่องหอม

4

www.jamsai.com

Jamsai

調香

ยอดหญิง
เขียนเครื่องหอม

4

ทดลองอ่าน

www.jamsai.com

Jamsai

คือทุกสิ่งที่ใช้มอบใจไว้ด้วยกัน

หลี่จวินกำลังมองนางด้วยสายตาเหม่อลอย
มู่ห้วนฉิวหัวใจเต้นแรง "พี่หตีเป็นอะไรไป" นางยกมือขึ้นโบกไปมาตรงหน้าเขา
ยกมือขวาขึ้นปิดผงามของนางที่หลุดลงมาปรกหน้าผากไปด้านหลังแล้ว มือของหลี่จวิน
ก็ค่อยๆ ไหลลงมาตรงแก้มของนาง เรื่อยมาจนไปหยุดที่ริมฝีปากสีแดง หยดอยู่เพียงชั่วครู่ก็เลื่อนมือ
ลงมากุมสองมืองามที่กำลังทำอะไรไม่ถูก "อาชีว..." เขาเรียกเบาๆ ด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำแห่งผาก
ความรู้สึกรักแผ่ออกมาในทันที

"เอ๋อ..." หัวใจมู่ห้วนฉิวสั่นตามไปด้วย นางรีบร้อนจะชักมือออกเพื่อยืนขึ้น

แต่กลับถูกหลี่จวินใช้แรงทั้งหมดที่มีกุมเอาไว้ "อาชีว..." เขาเรียกนางอีกครั้ง "พวกเรามาถึงขั้นนี้แล้ว ครั้งนี้เจ้าไม่แต่งกับข้าไม่ได้แล้วละ" นางปิดบังเพื่อเขาโดยไม่หวังชื่อเสียง ช่วยชีวิต
คนตระกูลหลี่ของเขาเอาไว้ บุญคุณนั้นเขาจะทำผิดต่อนางไม่ได้!

มากกว่ารัก

ยอดหญิงเซียนเครื่องหอม 4

อวี๋จิวฮวา เขียน เบบี๋นาคราช แปล

《調香》

Volume 04

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author: 雨久花 Yu Jiu Hua

Thai edition rights under license granted by 文心信息諮詢工作室

(Wenxin Counseling Studio www.wenxinchuban.com)

Thai translation copyright © 2018 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2330-3

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 369 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ผลอบเปิบเดียว 'ยอดหญิงเขียนเครื่องหอม' ก็ดำเนินมาถึงครึ่งทางกันแล้วนะคะ เนื้อเรื่องกำลังสนุกเข้มข้น ไม่ว่าจะเรื่องราวของความรัก การแย่งชิงตลาดเครื่องหอม และเส้นทางในการเป็นนักปรุงเครื่องหอมของ 'มู่หวันซิว' เชื่อว่าคงจะทำให้ท่านผู้อ่านเฝ้ารอเล่มต่อกันอยู่แน่นอนค่ะ

มาถึง 'ยอดหญิงเขียนเครื่องหอม 4' นี้ เมื่อหรววนอวี้อาจครอบครองมู่หวันซิว เขาจึงทำให้ชื่อเสียงของนางต้องมัวหมองจนไม่อาจแต่งให้ใครได้อีก ทว่าถึงนางจะสาบานไม่แต่งให้ใคร ด้วยเข็ดขยาดกับชีวิตรักในชาติก่อน ก็ยังมีบุรุษผู้หนึ่งที่ไม่สนใจชื่อเสียงไม่ดีของนาง ก้าวเข้ามาช่วยเหลือและเคียงข้างนางไม่ว่าเรื่องใด เป็นสหายคนพิเศษที่มีไว้ให้นางพึ่งพิง...

เมื่อปลายทอกของอิงอ่องฟุงมาทางตระกูลหลี่ที่เปรียบดั่งต้นไม้ใหญ่ของมู่หวันซิว ตระกูลหลี่หวังชิงสิทธิ์การเป็นวาณิชหลงไปจากตระกูลหลี่ สุดท้ายแล้วมู่หวันซิวจะช่วยเหลือพวกเขาได้อย่างไร หรววนอวี้อาจวางแผนร้ายอะไรอีก และนางจะรักษาหัวใจตนเองไม่ให้หวันไหวไปกับท่าที่อ่อนโยนของหลี่จวินได้หรือไม่ เชิญท่านผู้อ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * มู่ห้วนฉิว ลูกสาวอัศวรเสนาบดีที่โดนโทษประหารทั้งตระกูล รูปโฉมงดงาม นิสัยเอาแต่ใจ ผ่านชีวิตมาแล้วหนึ่งชาติ จึงสุขุมรอบคอบ มีพรสวรรค์ในการปรุงเครื่องหอม
- * หลี่จวิน คุณชายใหญ่ตระกูลหลี่ ผู้นำสี่ยอดตระกูลแห่งแคว้นต้าโจว และยังเป็นผู้นำในกิจการปรุงเครื่องหอม ชำนาญด้านยุทธ์ สนใจคนมีความสามารถ
- * หว่นอวี้ ผู้บัญชาการรถศึกที่เพิ่งมารับตำแหน่งที่เมืองต้าเยี่ย บุตรบุญธรรมของหลี่อู่เต๋อ สนใจการเล่นหมากล้อมอย่างมาก ทำงานรับใช้อิงอ๋อง
- * กุฉิน นักปรุงเครื่องหอมระดับเลิศเพียงคนเดียวแห่งแคว้นต้าโจว ทำทุกอย่างได้เพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ฉลาดมากเหลือ
- * โม่อวี้ บ่าวรับใช้ที่มู่ห้วนฉิวช่วยชีวิตไว้จากเมืองฝิงเฉิง เป็นศิษย์ของเจิงฝานฉิว เป็นคนที่ซื่อสัตย์กับมู่ห้วนฉิวมาก
- * โม่เสวี่ย น้องสาวฝาแฝดของโม่อวี้ เป็นศิษย์เจิงฝานฉิว คอยรับใช้ใกล้ชิดมู่ห้วนฉิว

* หลิวอุ๋เต๋อ

นายท่านหลิว ผู้นำตระกูลหลิว หนึ่งในสี่ยอดตระกูลแห่งแคว้นต้าโจว เป็นพ่อบุญธรรมของหรววนอวี๋ นิสัยละโมภโลกมาก ทำงานรับใช้ชิงอ๋อง

* หลิวเฟิง

คุณหนูตระกูลหลิว บุตรสาวหลิวอุ๋เต๋อ คู่หมั้นของหรววนอวี๋ นิสัยเอาแต่ใจ ชื่นชอบกลิ่นหอม แต่ไม่มีความสามารถในการปรุงเครื่องหอม

* เสียมู่

คุณชายลี้กลับเจ้าของโรงธูปไปเสีย เป็นฐานะที่มู่ห้วนฉิวสร้างขึ้นมาเพื่อให้ตนเองมีชื่อในวงการปรุงเครื่องหอม

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

66

"ระเบิดได้อย่างไร แล้วแม่นางไปบาดเจ็บตรงที่ใดบ้าง" หลี่จวิน
ด้านหนึ่งรีบก้าวเท้าเดิน อีกด้านก็เอ่ยถามฉินเจี้ยน

"ไม่รู้ซอร์บ" ฉินเจี้ยนส่ายหน้า "พอบ่าวได้ข่าวว่าแม่นางไปได้รับ
บาดเจ็บก็มาหาท่านเลย" สิ่งที่เขาไม่รู้ก็ไม่ได้มากไปกว่าหลี่จวินเท่าใดนักหรอก

หลี่จวินขมวดคิ้วกำลังจะเอ่ยปากพูด ไม่อวี่ก็เปิดประตูออกมาด้วย
สีหน้ากลัดกลุ้มเสียก่อน พอเห็นหน้าพวกเขาทั้งสองคน ไม่อวี่ก็รีบขยับตัว
ไปขวางประตูเอาไว้ทันที

เขาเกลียดหลี่จวินมาก

"แม่นางไปเป็นอย่างไรบ้าง" หลี่จวินเอ่ยปากถาม ทว่าไม่อวี่กลับ
ปิดปากแน่นไม่พูดจา

"คุณชายเข้ามาเยี่ยมแม่นางไป" ฉินเจี้ยนเอ่ยปากพูด

หลี่จวินไม่พูดพลา่มอีก เขาก้าววาวๆ อ้อมตัวไม่อวี่แล้วผลักเปิดประตู

"คุณหนูข้ามอนหลับอยู่นะ!" ไม่อวีหันมาตะโกนพูดอย่างเคื่องซุน เขาเกลียดตนเองมากที่มีอาจสู้หฺลิจวินได้ไม่เช่นนั้นถึงตายก็ไม่ยอมปล่อยหฺลิจวินเข้าไปเด็ดขาด!

ในเมื่อแต่งงานไม่ได้แล้ว หฺลิจวินก็ไม่ควรจะไปมาหาสู่กับคุณหนูของเขาน้อ สำหรับเรื่องนี้หฺลิจวินอาจไม่เป็นไร แต่คุณหนูของเขานั้นยังต้องแต่งงานอีกนะ

หฺลิจวินชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะก้าวยาวเข้าไป

ฉินเจี้ยนมองหน้าไม่อวี แล้ววิ่งตามหฺลิจวินไปเช่นกัน

ไม่อวีโกรธจนใบหน้าแดงกำ เขากำหมัดตวัดไปทางแผ่นหลังหฺลิจวินที่เดินจากไปโดยที่ทำอะไรอีกฝ่ายไม่ได้

"อาชีวะเป็นเช่นนี้ได้อย่างไร เจ็บมากหรือไม่" หฺลิจวินก้มหน้าลงดูแขนของมู่หฺวันชีวิตที่พันผ้าพันแผลสีขาวไว้เต็มแขนอย่างปวดใจ "ข้าเอาน้ำมันขี้ผึ้งรักษาแผลพุพองมาโดยเฉพาะ" เขาโบกมือให้ฉินเจี้ยนเอายามาให้ แล้วยื่นมือออกไปเพื่อจะแกะผ้าพันแผลของมู่หฺวันชีวิต เขาอยากเห็นสภาพบาดแผลบนแขนของนาง

"นี่...อายนะ!" เห็นหฺลิจวินจะแกะผ้าพันแผลออก ไม่เสียจึงพูดขึ้นอย่างตกใจ

ชายหญิงไม่ควรโกล้งกัน แขนของคุณหนูจะให้ชายหนุ่มเห็นได้อย่างไรเล่า

"ข้าเพิ่งทายา ไม่เป็นไรแล้ว" มู่หฺวันชีวิตคิดจะขยับแขนหนี แต่เพียงออกแรงนางก็เจ็บจนร้องโอดโอยออกมาแล้ว หน้าผากมีเหงื่อผุดขึ้นใน

ทันที

"อย่าขยับ..." หลีจวินพูดเสียงอ่อนโยนอย่างหาได้ยากยิ่ง "น้ำมันซีผึ้งนี้เป็นสูตรลับในวัง ไม่ทิ้งแผลเป็นไว้แน่นอน" เขายื่นมือไปเช็ดเหงื่อบนหน้าผากให้นาง

เพิ่งไม่เจอกันไม่เท่าไร มาพบกันอีกที่มู่ห้วนซิวก็บาดเจ็บเสียแล้ว เรื่องนี้ช่างทำให้หลีจวินปวดใจจริงๆ เขาจึงพบว่าที่แท้ตนเองคิดถึงนางมากเพียงใด ทั้งที่รู้ว่าในใจนางมีเหยมีผู้ ทั้งที่รู้ว่าวันหน้านางอาจจะกลายเป็นศัตรูของตระกูลหลี และเขาควรจะอยู่ให้ไกลห่างจากนางเข้าไว้ แบ่งเส้นกันเขตกับนางอย่างชัดเจน แต่ว่าทุกครั้งที่เจอนาง เขาก็อดเป็นห่วงนางไม่ได้เสมอ

ความดีของนาง...ความไม่ดีของนาง ทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตัวนางล้วนมีผลกระทบต่อจิตใจของเขา

"...ที่คุณหนูใช้ก็เป็นน้ำมันซีผึ้งสูตรลับในวังเช่นกัน ไม่ทิ้งแผลเป็นแน่นอน" ไม่เสี่ยวฉวยโอกาสนี้รีบพูดออกมา

หลีจวินมองไปทางมู่ห้วนซิว

"พี่เจิงเพิ่งจะส่งมาให้..." มู่ห้วนซิวพยักหน้า

หลีจวินตอบรับ ก่อนจะวางแขนของนางลงอย่างเบามือ แล้วห่มผ้าห่มให้นาง "เหตุใดอยู่ที่นี่ จึงเกิดระเบิดได้" เขาซ้อนตาขึ้นมองไปรอบห้อง

นึกถึงความโง่เขลาของตนเองที่คิดว่าหากวิธีการมีความใกล้เคียงกัน เครื่องมือสองอันนี้ก็น่าจะใช้แทนกันได้แล้ว มู่ห้วนซิวปล้นหน้าแดงขึ้นมาทันที

"คุณหนูอยากจะทำสุรา..." ตอนที่ได้ยินเสียงระเบิด ไม่เสี่ยวก็รีบเดิน

เข้ามาในห้องตะวันตกทันที พอเข้ามาแล้วก็ได้กลิ่นสุรากระจายเต็มห้อง นางย่อมคิดว่ามู่หวันซิวกำลังดื่มสุราอยู่ กระทั่งถึงตอนนี้ไม่เสียวก็ยังไม่เข้าใจว่าเหตุใดเพียงแค่มดมสุราจึงทำให้เกิดระเบิดขึ้นได้

"ดมสุรา?" หลีจวินตกใจ "...อาซิวดมสุราเพื่อทำอะไรหรือ"

"ข้า..." ลิงเล่สักรู่มู่หวันซิวจึงพูดว่า "ข้าอยากกลับสุราที่มีความเข้มข้นสูงสักหน่อย" นางนี่ทำอะไรขึ้นได้จึงถามหลีจวิน "คุณชายหลีรู้หรือไม่ว่าที่ใดมีช่างมือดีบ้าง อย่างที่สามารถสร้างเครื่องมือจากภาพในกระดาษได้"

เห็นหลีจวินสงสัย นางจึงพูดอีกว่า "หม้อกลั่นไบนั้นแตกไปแล้ว ข้าเลยอยากทำใบใหม่..." นางไม่กล้าพูดว่าอยากจะทำหม้อกลั่นหัวเชื้อสุราตามแบบภาพของตระกูลเว่ย

"...หอสเวียนนี่จึ้อย่างไรล่ะ" หลีจวินโพล่งออกมา "หม้อสกัดของเจ้าไบนั้น ในอดีตปรมาจารย์เว่ยเออาภาพกระดาษไปขอให้หอสเวียนนี่ทำให้ หอสเวียนนี่จึงแอบเก็บแบบนั้นไว้..." ก่อนจะส่ายหน้า "แต่น่าเสียดายหลังจากตระกูลเว่ยแล้วก็ไม่มีใครใช้หม้อสกัดเป็นอีก หม้อสกัดนั้นจึงไม่มีใครสืบทอดต่อ"

ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง

มู่หวันซิวเข้าใจในทันที มีนำเล่าหม้อสกัดนั้นจึงได้เหมือนกับภาพในตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยนัก นางเออาของมาแล้วถึงได้ใช้เป็นเลย

"หอสเวียนนี่? เป็นหน่วยลับมิใช่หรือ" มู่หวันซิวถามอย่างสงสัย "ไฉนถึงได้ทำของเหล่านี้ได้เล่า"

ในชาติก่อนมู่หวันชิวได้ยินว่าในยุคพุทธภพมีหน่วยลับที่ชื่อ 'หอเสวียนจี' และไม่ใช่ได้ยินเพียงแค่ครั้งเดียวด้วย แต่น่าเสียดายที่หอเสวียนจีมีกฎอันเคร่งครัด คนในหอจะก้าวเข้าหอคณิกาก็ไม่ได้ นางจึงไม่มีโอกาสได้เห็น และไม่มีโอกาสได้สืบเรื่องจากคนเหล่านั้น

นางเป็นแค่สตรีตัวเล็กๆ เหตุใดจึงรู้เรื่องเหล่านี้ได้

มองมู่หวันชิวอย่างใช้ความคิดแวบหนึ่งแล้ว หลีจวินจึงพูดว่า "นับว่าใช้กรรมัง พวกเขาทำกลไกอาวูธลับโดยเฉพาะ มีกฎที่เคร่งครัดมาก ถ้าไม่มีความน่าเชื่อถือ ไม่มีฐานะหรือตำแหน่งในยุคพุทธภพในระดับหนึ่งแล้วละก็พวกเขาจะไม่รับรองเลย..." การทำอาวูธลับมักถูกศัตรูตามไล่ฆ่าได้ง่าย

"เป็นอย่างนี้เอง" มู่หวันชิวก้มหน้าลงคิดสักครู่ ทันใดนั้นนางก็เงยหน้าขึ้น "เช่นนั้นคุณชายหลีช่วยแนะนำให้เข้าได้หรือไม่" ฐานะนางในตอนนี้อยู่จะไม่สะดวกจะไปพบคนของหอเสวียนจีจริงๆ

"...อาชิวอยากทำหม้อกลั่นเช่นนั้นหรือ" หลีจวินถาม "แล้วเจ้ามีภาพกระดาษหรือไม" ผ่านไปหลายปีแล้ว เกรงว่าแม้แต่หอเสวียนจีเองก็คงไม่ได้เก็บภาพกระดาษของหม้อกลั่นนั้นไว้

"ข้าจะลองวาดดู..." มู่หวันชิวมองหลีจวินด้วยดวงตาเปล่งประกาย

"ได้ เช่นนั้นอาชิววาดก่อน พຼ່งนี้ข้า..." หลีจวินคิดจะพูดว่า 'พຼ່งนี้จะพาเจ้าไปสั่งทำ' สายตาก็เลื่อนไปยังแขนของมู่หวันชิวที่พันผ้าพันแผลไว้เต็มแขน เสียงของเขาจึงขาดห้วงไป

"คงต้องรอให้มือของข้าหายดีก่อนแล้ว..." สายตาของมู่หวันชิวก็เลื่อนไปตกลงบนแขนตนเองเช่นกัน ใบหน้านางเต็มไปด้วยความเศร้าสลด

ถึงแม้การสั่งทำหม้อสกัดนี้นางจะยังไม่เร่งรีบ ทว่านางกลับอยาก

ให้หม้อกลั่นหัวเชื้อสุรานั้นทำเสร็จในทันที เพราะจะได้พิสูจน์ว่าความคิดของนางนั้นถูกต้องหรือไม่ ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือในตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยมีเครื่องหอมชั้นเลิศมากมาย ซึ่งล้วนต้องใช้หัวเชื้อสุราสกัดออกมาทั้งสิ้น

ไม่ว่าอย่างไรนางต้องฝึกกลั่นหัวเชื้อสุราให้เป็น

"อาชีพรออันใจไป งานของตระกูลหลี่หือเสวียนจีจะต้องทำให้ก่อน อยู่แล้ว..." หลี่จวินพูดลอบใจนาง "รอนจนเจ้าวาดภาพได้แล้ว ข้าจะช่วยเจ้าสั่งทำทันที"

"อืม ขอขอบคุณคุณชายหลี่มาก" มู่หวันชีวพยักหน้า

"...เหตุใดอาชีพรองการกลั่นสุราที่มีความเข้มข้นสูงล่ะ" หลี่จวินถามอย่างสงสัย "สุราต้มบนไฟนานเข้า รสชาติจะจางราวกับน้ำธรรมดา เช่นนี้จะกลั่นสุราที่มีความเข้มข้นสูงได้อย่างไร"

คิดจนหัวแทบแตกแล้วหลี่จวินก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดนางจึงใช้วิธีนี้ในการกลั่นสุราความเข้มข้นสูง

ต่อให้เป็นคนโง่ก็ไม่มีทางทำเช่นนั้นแน่

แล้วนางต้มสุราเสียที่ใดเล่า

สิ่งที่นางทำคือการกลั่นต่างหาก เพียงแค่ใช้เครื่องมือผิดไปเท่านั้นเอง

คำว่า 'การกลั่น' นี้มู่หวันชีวก็ไม่เข้าใจเช่นกัน แต่ในตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยบอกไว้เช่นนี้ นางคิดว่าคงเป็นชื่อกระบวนการอย่างหนึ่ง ซึ่งในตำราวิชาปรุงเครื่องหอมตระกูลเว่ยยังมีคำแปลกใหม่ เช่นนี้อีกจำนวนมาก แต่ละคำเรียกก็ล้วนเป็นสิ่งที่นางไม่เคยได้ยินมาก่อน

อ่านแล้วเหมือนกำลังอ่านตำราสวรรค์หลังจากนั้นนางจึงอาศัยประสบการณ์ในการคาดเดาไปอย่างสงัด

มู่หวนชีวน้ำร้อนผ่าว นางมองหน้าไม่เสวี่ยที่มาเจอเหตุการณ์เป็นคนแรกแล้วพูดว่า "ที่กลิ่นของเม็ดยาหอมบุปผาสวรรค์ไม่คงที่เป็นเพราะสุราที่เอามาเคี้ยวมีความเข้มข้นต่ำเกินไป..." นางพูดอีกว่า "ตอนเช้าใช้วิธีปิดไป ตอนนี่คิดหาวิธีใหม่ได้แล้ว รอให้แขนหายดีก่อนแล้วจะลองใหม่อีกครั้ง"

ยังจะลองอีกหรือ?!

ไม่เสวี่ยเรียกมู่หวนชีวเสียงหลง "คุณหนู!"

ตอนเช้าที่นางเข้าไปในห้องนั้นก็เห็นสุราขาวทั้งหม้อกำลังสาดลงบนถาดที่มีไฟลุกไหม้ ทั้งห้องลุกไฟขึ้นมามากมายอย่างรวดเร็ว หากไม่ใช่เพราะนางเคลื่อนไหวได้ว่องไว แล้วไปถึงตัวมู่หวนชีวช้ำกว่านั้นอีกนิดถึงแม้ปีกฝ้ายจะไม่ตายแต่ก็คงเสียโฉม

ที่ว่าคุณหนูของนางกลับไม่รู้สึกลัก ทั้งยังรอให้อาการบาดเจ็บหายดีแล้วค่อยลองทำใหม่อีกรอบหนึ่ง

ได้หล้านี่มีคนที่ไม่กลัวตายอยู่ แต่นางก็ไม่เคยเห็นคนที่ไม่กลัวตายเช่นนี้มาก่อน!

"ไม่เป็นไร ก่อนหน้านี่เป็นข้าที่ประมาทเอง ครั้งหน้าข้าจะระวังให้มากกว่านี้" รับรู้ถึงความเป็นห่วงของไม่เสวี่ย มู่หวนชีวจึงพูดลอบอีกฝ่ายไปแล้วกล่าวด้วยรอยยิ้มว่า "ถ้าข้าสามารถกลับหัว...สุราที่มีความเข้มข้นสูงได้" กลิ่นคำว่า 'หัวเชื้อ' กลับเข้าไปแล้ว มู่หวนชีวก็กลืนน้ำลายไปหนึ่งอีก "...เม็ดยาหอมบุปผาสวรรค์เหล่านั้นก็มีทางรอดแล้ว!"

ที่ล้ำค้ำญยิ่งกว่านั้น สูตรหลายอย่างในตำราวิชาปรุงเครื่องหอม
ตระกูลเว่ยจะสามารถเอาออกมาใช้ได้แล้ว!

"เรื่องของตระกูลหลี่ยังไม่ต้องให้อาชีวะุ่นวายใจหรอก!" คิดว่านาง
เป็นห่วงเม็ดหอมบุปผาสวรรค์เหล่านั้นที่กองสุมในคลังสินค้าของตระกูลหลี่
แววตาของหลี่จวินจึงเปลี่ยนเป็นเย็นชาทันที

เรื่องในวันนี้เกิดขึ้นครั้งเดียวก็เกินพอแล้ว!

"ข้าไม่ได้ทำเพื่อตระกูลหลี่!" เห็นหลี่จวินซักสีหน้า มู่หวันฉิวจึงพูด
โพล่งออกมาโดยไม่คิด "คุณชายเสยกก็ต้องการสุราความเข้มข้นสูงอย่างนี้
เช่นกัน"

โรงธูปไปเยี่ยยังต้องขยายให้ยิ่งใหญ่มากขึ้นกว่านี้ จะขาดของ
พวกนี้ไปไม่ได้เด็ดขาด

นางทำเพื่อเฮยมู่!

ได้ฟังคำพูดนี้แล้ว หลี่จวินก็คิดถึงเรื่องเมื่อหลายวันก่อนที่เฮยมู่ซื้อ
เม็ดหอมบุปผาสวรรค์ที่เก็บกองอยู่ในคลังของร้านอ้อเหอได้ เขาไม่รู้ว่า
ตระกูลหลี่ถูกขูดรีดเงินไปก้อนใหญ่ เพราะคนของร้านอ้อเหอไปไต่ถามว่า
ชายเม็ดหอมบุปผาสวรรค์ไปในราคาเจ็ดส่วน หลี่จวินจึงคิดว่าเฮยมู่กำลัง
ช่วยให้ร้านอ้อเหอรอดพ้นจากความลำบากอยู่

ถึงจะสืบเบื้องลึกของเฮยมู่ไม่ได้ แต่จากการกระทำของเฮยมู่นับ
ตั้งแต่อยู่ในวงการเครื่องหอมนี้ ก็เริ่มด้วยการร่วมมือกับหวงผู้ฉิว หลังจาก
นั้นก็ยิ่งช่วยคลี่คลายปัญหาให้กับร้านอ้อเหอ เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนของ
อิงอ๋อง การปรากฏตัวอย่างรวดเร็วของโรงธูปไปเยี่ยก็ราวกับจงใจพุ่งเป้า
มาที่ตระกูลหลี่ ในสายตาของหลี่จวินแล้วร้านอ้อเหออาจเป็นเพียงการ

ตบตาของอิงอ๋อง สิ่งที่เขาใช้เพื่อต่อกรกับตระกูลหลี่จริงๆ ก็คือโรงงูไปไยเย้นั่น!

หลี่จวินเคยสืบเบื่องหลังรูปพระพยักหน้าของโรงงูไปไยเย่ที่กลายเป็นรูปบรรณการไปในชั่วข้ามคืนแล้ว พบว่าเป็นการทำกรลับๆ ของอิงอ๋องจริง เขาแอบคิดว่าตระกูลหลี่มีร้านอิ๋เหอผุดขึ้นมาอีกสิบร้านก็ยังไม่น่ากลัวเท่ากับมีโรงงูไปไยเย่เพียงร้านเดียว ซึ่งถือเป็นศัตรูสำคัญของตระกูลหลี่!

แต่ที่น่าโมโหที่สุดก็คือหญิงสาวตรงหน้าผู้นี้นางทำให้โรงงูไปไยเย่นั้นห้อยชื่อของตระกูลหลี่เอาไว้ด้วย! นางมีความเป็นมาอย่างไรกันแน่จึงได้มีความสัมพันธ์ทางใจทั้งกับหวงผู่อวี่ หว่นอวี่ เฮยมู่ และตระกูลเจิง กระทั่งเป็นผู้มีคุณที่ช่วยชีวิตของเขาเอาไว้ด้วย

คิดถึงเรื่องเหล่านี้แล้ว หลี่จวินก็เกิดความรำคาญใจขึ้นมาอย่างไร้สาเหตุ โดยเฉพาะเมื่อต้องคิดว่ามู่หวันชิวกำลังลงกลั่นสุราความเข้มข้นสูงอย่างไม่หวั่นชีวิตเช่นนี้ก็เพราะทำไปเพื่อเฮยมู่ไฟโกรธกองหนึ่งพลันพุ่งออกมา เขาจึงลุกพรวดขึ้น ก้าวเดินออกไปทันที

"...คุณชายหลี่!" ไม่รู้ว่าเหตุใดจู่ๆ เขาก็โมโหเช่นนี้ มู่หวันชิวจึงคิดจะลุกขึ้นนั่ง แต่เพียงแค่ออกแรงเคลื่อนไหวเพียงนิด นางก็เจ็บจนต้องขบกรามแน่นร้อง "โอ๊ย!..."

หลี่จวินชะงักฝีเท้าทันที เขาหยุดยืนหันหลังให้มู่หวันชิวอยู่ตรงนั้น *คนใจแคบ!* มู่หวันชิวแอบด่าอยู่ในใจ แต่ปากก็พูดว่า "...ตำรารวมวัตถุดิบเครื่องหอมตระกูลเว่ยเล่มนั้นส่งมาถึงแล้ว" นางชี้ไปยังตำรารวมวัตถุดิบเครื่องหอมตระกูลเว่ยที่อยู่ในห่อผ้าบนโต๊ะซึ่งส่วจื่อเพิ่งส่งมาให้

แล้วหันไปสั่งโมเสวีย "เอามาให้คุณชายหลีที"

หลีจวินรับมาแล้วเปิดห่อผ้าออก สายตาเลื่อนไปบนตัวอักษร 'ตระกูลเว่ย' นั้นแล้วเขาก็ชะงักไป ขยับปากเล็กน้อยก่อนจะฉลิกประตู ออกไปทันที

มองดูแผ่นหลังของเขาออกไปแล้ว มู่ห้วนซิวก็เบ้าปาก ที่แท้พวกเทพ ก็ประหลาดเช่นนี้!

ออกมานอกประตูแล้ว แสงอาทิตย์แสบตาลำหนึ่งก็สอดเข้ามา หลีจวินหรีตาลง ก่อนจะมองผู้ที่เข้ามาใหม่ด้วยความรู้สึกประหลาดใจ

หรววนอวีเดินนำองครักษ์สองคนถือกล่องงามกล่องหนึ่งรีบเดินตรงเข้ามา พองยหน้าขึ้นเห็นหลีจวินยืนอยู่บนบันไดก็รู้สึกตกใจ "คุณชายหลี ก็มาเยี่ยมอาชีวะเหมือนกันหรือ"

มาเยี่ยมเหมือนกัน?

ความหมายของคำพูดนี้ก็คือหรววนอวีก็มาเยี่ยมนางสินะ ทั้งยังเรียกนางว่าอาชีวะเสียด้วย พวกเขาสนิทกันมากอย่างนี้ตั้งแต่เมื่อใด

เห็นหรววนอวีมีสีหน้าร้อนรนกังวลใจ หลีจวินจึงขยับหัวคิ้ว "กระทั่งได้ทำหรววนยังมา นางที่เป็นคนของตระกูลหลีเกิดเรื่องขึ้นเช่นนี้ ข้าก็ย่อมต้องมาเยี่ยมอยู่แล้ว" สีหน้าหลีจวินยังคงสบายใจ เขาลอยหน้าลอยตา รวากับประกาศสิทธิ์ที่เขามีต่อมู่ห้วนซิว

หรววนอวีมีสีหน้าเคืองขุ่นในทันที เขาอ้าปากคิดจะพูดอะไรก็เห็นโมเสวียฉลิกประตูเปิดออกมาเสียก่อน เขาปิดปากลง จากนั้นก็สะบัดแขนเสื้อ เดินเฉียดผ่านไหล่หลีจวินไป

หลีจวินหมุนตัวมองดูโมเสวียพาหรววนอวีเข้าไปข้างในแล้ว เขาจึง

ขยับเท้า

"คุณชาย..." เห็นหลี่จวินมองประตูที่งับปิดไว้โดยไม่พูดจา ฉินเจี้ยนจึงกระซิบที่ข้างหูเขา "...ร้านอี่เหอถูกล่าไ้ทำหรวนซื้อไปแล้ว เขาบอกว่าจะเอามาเป็นสินสอดของแม่นางไป"

"สินสอด?" แวดตาหลี่จวินเย็นเยือกขณะมองไปยังฉินเจี้ยน

"...ได้ทำหรวนหาแม่สื่อไว้แล้ว บอกว่าสองวันนี้จะมามอบสินสอดที่นี้ แล้วรับแม่นางไปเป็นอนุภรรยา"

เขาจะรับเอาชีวิเป็นอนุภรรยา?

หลี่จวินตกใจ "นี่เจ้ารู้มาเมื่อใดกัน"

"ข่าวเพิ่งได้รับข่าวเมื่อเช้านี้ขอรับ กำลังจะรายงานท่านแล้ว แต่ก็เกิดเรื่องกับแม่นางไปขึ้นเสียก่อน" ฉินเจี้ยนแอบเหลือบมองสีหน้าของหลี่จวิน

เขามีความรู้ลึกอยู่บ้างว่าคุณชายของเขาวางตัวกับแม่นางไปแตกต่างจากคนทั่วไปมากนัก

"ซื้อร้านอี่เหอเป็นสินสอดเลยหรือ ช่างกล้าลงทุน" หลี่จวินพูดพึมพำก่อนจะเกิดความคิดขึ้นในใจ...

ด้วยนิสัยของหรวนอวี่ที่คุ้นเคยกับการแย่งชิงอยู่แล้ว แค่เพียงจะแก้การเดินหมากนั้น เขาไม่น่าจะถึงขั้นต้องเสียเงินก้อนใหญ่เพื่อซื้อร้านเครื่องหอมมามอบให้ห้ววันชีวิ!

หรือว่า...เขาคิดจะใช้หนทางนี้หวังเอาร้านอี่เหอไปรวมเข้ากับโรงฉูไปเสีย?

นางจะยอมทิ้งเฮยมู่ไปแต่งงานกับหรวนอวี่หรือ

เพื่อให้โรงรูปไปเยี่ยมมีชื่อเสียงที่โด่งดังยิ่งขึ้น จะได้เอามาต่อกร
กับตระกูลหลืออย่างนั้นหรือ

สตรีนางนี้มีความคิดลึกล้ำมากเพียงใดกันแน่

คิดถึงความสุขของมู่หวนฉิวที่ผ่านมา ในแวดวงของหลือจวินก็
ปรากฏการตัดสินใจที่แน่วแน่... หากว่านางเป็นหมากลับที่อิงอ่องปล่อย
ออกมาต่อกรกับคนที่อยู่ฝั่งองค์รัชทายาทจริง เช่นนั้นเขาก็คงทำได้เพียง
จัดงานศพให้นางอย่างยิ่งใหญ่เพื่อตอบแทนบุญคุณที่ช่วยชีวิตเขาไว้แล้ว!

การปะทะของอิงอ่องกับองค์รัชทายาทนั้นเป็นไปอย่างเอาเป็น
เอาตาย หากอิงอ่องขึ้นสืบทอดตำแหน่งได้ เช่นนั้นตระกูลหลือกับตระกูล
เจิงก็ล้วนต้องได้รับภัยคุกคามล้างยกตระกูลแน่นอน

นับจากโบราณผู้ที่ทำการใหญ่สำเร็จจะมีจิตใจอ่อนแอเฉกเช่นสตรี
มิได้!

แม้จะคิดเช่นนั้น แต่พอนึกถึงตอนที่ต้องฆ่านางด้วยมือของตนเอง
ความเจ็บปวดสายนึงก็วาดผ่านในหัวใจของหลือจวิน เส้นเลือดตรงขมับ
พลันสูบโปนออกมา หิมะบางได้ฝ้าเทาก็ละลายในพริบตา เผยให้เห็นพื้น
หินอ่อนเป็นวงสีดำที่ค่อยๆ กระจายตัวแตกเป็นรอยร้าวเล็กๆ...

"ไป!" เขาตะคอกเสียงทุ้มพลางก้าวยวลงบันไดไป

มองดูบันไดหินอ่อนที่ถูกเหยียบจนแตกร้าวสีฟ้าแกกนั้นแล้ว ฉินเจี้ยน
ก็เบิกตาโตอย่างตกใจ ผ่านไปครู่ใหญ่เขาจึงดึงสติกลับมาได้ รีบก้าวเท้า
เดินตามหลือจวินไปทันที

"คุณชาย..." ฉินเจี้ยนเรียก "แม่นางไปไม่มีทางตอบตกลงได้ทำหร่วน
หรือขอรับ"

หลี่จวินชะงักฝีเท้าลงทันใด

ฉินเจี้ยนเกือบจะชนตัวเขาจึงรีบหยุดฝีเท้าลงทันที "คุณชาย..."

"เพราะอะไร"

อะไรคือเพราะอะไร

ฉินเจี้ยนตะลึง จากนั้นเขาก็เข้าใจ หลี่จวินถามว่าเพราะอะไร มู่หวนฉิวจึงไม่มีทางตอบตกลงแต่งงานกับหรววนอวี้ ในใจเขาก็แอบนึกซ้ำ... ว่ากันว่าคนที่มีความรักมักจะโง่ เรื่องนี้นับว่าไม่โกหกจริงๆ คุณชายที่ผ่านมามีการตอบสนองว่องไว อีกทั้งชาญฉลาดเกินใคร แต่พอมาเจอกับแม่นางไป แม้แต่การพิจารณาสถานการณ์ง่าย ๆ เช่นนี้ก็หายไปเสียอย่างนั้น ในใจคิดเช่นนี้แต่ปากกลับไม่กล้าพูดออกมา ฉินเจี้ยนสีหน้าแดงก่ำพยายามกลั้นความขำที่มีอยู่เต็มท้องเอาไว้

มองเห็นท่าทางเหมือนถ่ายไม่ออกของฉินเจี้ยนแล้ว หลี่จวินก็มีสีหน้าบึ้งตึง

รับรู้ถึงไออำมหิตที่แผ่ส่งออกมา ฉินเจี้ยนก็มีสีหน้านิ่งไป "คุณชาย..." เขาเรียกอย่างขอความเมตตา "แม่นางไปเกลียดได้ทำหรววนจริงๆ นะ ขอรับ ตอนนั้นที่นางไปกินอาหารที่เรือนถ่านเซียงก็เพื่อหลบการเกาะเกาะของแม่ทัพหรววน..." เห็นในดวงตาหลี่จวินฉายความสงสัย เขาจึงอธิบายอีกว่า "ป่าวไปสืบเรื่องหลังจากนั้น วันนั้นได้ทำหรววนส่งคนมารออยู่หน้าร้านหลี่จี้ อายากจะเชิญแม่นางไปไปเดินหมากที่จวนผู้บัญชาการ..."

"ยังมีอะไรอีก..." หลี่จวินบ่นหน้าอึมครึมถาม เสียงพูดราวคมมีด เย็นเฉียบ ฉายความเย็นเยือกเสียดแทงกระดูก

มีเรื่องใหญ่ถึงเพียงนี้แต่ฉินเจี้ยนกลับไม่ยอมบอกเขา!

หากฉันเจียนรู้ความคิดของหลี่จวิน จะต้องตะโกนว่าตนถูกใส่ร้ายอย่างแน่นอน เนื่องจากเรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นเรื่องเล็กที่ไม่สำคัญอะไร เขาจะรายงานขึ้นไปเหมือนรายงานเรื่องสำคัญได้อย่างไรเล่า

"ยัง...ยัง..." พูตติดอ่างไปสองที ฉินเจี้ยนจึงเข้าใจว่าหลี่จวินต้องการรู้เรื่องอื่นๆ เกี่ยวกับมู่หวนซ์ิวด้วย เขาจึงรีบพูดว่า "ยังมีตอนที่คุณชายไม่อยู่ แม่นางไปเคยมาหาบ้าง บอกว่าอยากจะย้ายกลับมาที่เรือนมู่จิ้น อิม..."

เขามองสีหน้าของหลี่จวินอย่างระวังตัว "แม่นางไปบอกว่าตอนที่นางต้องเดินทางไปที่ร้านอากาศหนาวเกินไป ไม่สะดวก..." เห็นในดวงตาหลี่จวินฉายรอยยิ้มออกมา ฉินเจี้ยนก็ยิ้มตามไปด้วย "บ้างจึงรู้สึกลัวว่าที่นางต้องการหลบหลีกการเกาะเกาะของใต้เท้าหรวมนั้นเป็นเรื่องจริง..."

ได้ยินคำพูดนี้แล้ว หลี่จวินก็นึกถึงความอบอุ่นตอนที่ทั้งสองกินอาหารเย็นร่วมกันในวันนั้น เขาพลันรู้สึกอบอุ่นหัวใจ ในหัวกระจ่างใสขึ้นมาทันที เขาจึงยกมือขึ้นเช็ดเหงื่อที่หน้าผาก

เกือบไปแล้ว เกือบไปแล้ว!

เมื่อครู่เหตุใดเขาจึงคิดเรื่องโง่เขลาเช่นนั้นออกมาได้

หากว่านางเป็นสุนัขรับใช้ของอิงอ่องจริง นางจะมาช่วยตระกูลเจิงและช่วยเขาได้อย่างไร

หากว่าเขาตายไปแล้ว และตระกูลเจิงต้องโทษเข้าคุก อิงอ่องยังต้องคิดหาวิธีเปิดโรงชุบไปเสียเพื่อมาต่อกรกับตระกูลหลี่อีกหรือ

โรงชุบไปเสียโด่งดังออกอย่างนั้น หากเป็นของอิงอ่องจริง เขาก็สามารถอาศัยความได้เปรียบนี้มาเปิดสาขาที่เมืองต้าเยี่ยเพื่อต่อกรกับตระกูลหลี่แล้ว ด้วยอำนาจบารมีของอิงอ่องและอำนาจเงินของตระกูล

หลีกกับตระกูลหวงผู้ สิ่งเหล่านี้เชื่อว่าทำได้ ยังต้องเสียเวลาใช้
ร้านอิ๋เหอมาปิดบังสายตาคนอื่นเพื่ออะไรอีก

การที่ให้ห่วนอวี้ออกหน้ามาซื้อร้านอิ๋เหอเช่นนี้ ตระกูลหลิวคงคิด
จะบิดเบือนสายตาของเขา หลบหลีกการกดดันทางการค้าที่ตระกูลหลิวมี
ต่อร้านอิ๋เหอ พูดอย่างสวยหรูว่าเป็น 'สินสอด' แต่ที่จริงพวกเขากำลัง
หลอกใช้มู่หวนชีวิตต่างหาก!

อย่างไรเสียมู่หวนชีวิตกับเฮยมู่ก็มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งต่อกัน
ร้านอิ๋เหอจึงคิดหลอกใช้นางเพื่อจะป็นขึ้นไปโรงงูไปเยี่ย ซึ่งการกระทำ
นี้นับว่าเป็นโอกาสที่ดียิ่ง

เป็นไปได้อีกมากกว่ามู่หวนชีวิตอาจถูกเฮยมู่ หวงผู่อวี๋ และห่วนอวี๋
หลอกใช้ แต่นางไม่ใช่หมากลับของอิงอ๋องอย่างแน่นอน

คิดตกอย่างรวดเร็วแล้ว หลิวจวินจึงยกมือขึ้นเช็ดเหงื่ออีกครั้ง

เขาที่มีความสงบนิ่งและมีความรู้สึกจับใจมาตลอดนั้น เหตุใดจึงทำ
ผิดพลาดง่ายๆ เช่นนี้ได้

คิดถึงตนเองเมื่อครั้งที่ถูกอารมณ์หุนหันควบคุมจนทำให้ความรู้สึก
จับใจที่เคยมีมาหมดไปสิ้นแล้ว ในใจหลิวจวินก็แอบขุ่นเคืองด้วยความหวาดกลัว
เขาถูกนางควบคุมอารมณ์ไว้แบบนี้ นี่ไม่ใช่เรื่องที่ดีเลย!

"คุณชาย..." เห็นเขานิ่งเงียบไม่พูดจา ฉินเจี้ยนจึงเรียกอีกฝ่ายเสียงเบา

"บอกแม่นางไปว่านางมีภทสาสน์อยู่แล้ว ร้านหลิวจวินไม่อาจเตรียม
ที่พักเพิ่มให้ได้อีก เรือนมู่จิ้นให้นางพักไม่ได้" แล้วพูดต่อไปว่า "...อากาศ
ก็หนาวจริงๆ หากนางคิดว่าเดินทางไม่สะดวก ก็จงจัดเตรียมห้องรับรอง
ห้องหนึ่งที่เรือนถ่านเซียงให้นาง"

นี่มันเหตุผลอะไรกัน!

ห้องรับรองของเรือนถ่านเซียงไม่ใช่ของร้านหลี่จื๋อหรือ

ไต่ยีนคำพูดที่ใช้เรื่องงานมาบังหน้าเพื่อหาประโยชน์ส่วนตัว ซึ่งเป็นการหลอกลวงคนอย่างเห็นได้ชัดเช่นนี้แล้ว ฉินเจี้ยนนี่ก็อยากหัวเราะขึ้นมาแต่เขาไม่กล้าพอ จึงได้แต่พยักหน้าหงึกๆ รับคำ

"ยังมีอีก..." รวากับไม่เห็นสีหน้าของฉินเจี้ยน หลี่จวินพูดต่อไปว่า "เพิ่มจำนวนคน ไม่ว่าจะอย่างไรต้องสืบเบื้องหลังของเฮยมุออกมาให้ได้..." เขาเซงักลักรู้ "รวมถึงนิสัยและความชอบของเขาด้วย"

ในเมื่อเป็นศัตรูกันแล้วเขาก็ต้องรู้เรื่องทุกอย่างของเฮยมุให้ได้ กลยุทธ์ทางการทหารยังกล่าวไว้ว่า 'รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง'

"เรื่องนี้..." ฉินเจี้ยนมีสีหน้าลำบากใจ "หลี่ซังส่งคนไปแล้วหลายทาง แต่หลังจากงานประชันเครื่องหอมแล้ว คุณชายเฮยก็เหมือนหายไปกับอากาศ ไม่เคยโผล่หน้าออกมาอีกเลย..." เห็นหลี่จวินขมวดคิ้ว เขาจึงพูดอีกว่า "ก่อนหน้านี้ไม่ทันได้สนใจ จึงวางหูตาเข้าไป สายของพวกเราที่ไม่มีใครเคยเห็นเขามาก่อน หากคุณชายคิดจะสืบหานิสัยของเขา เกรงว่า..." ฉินเจี้ยนส่ายหน้า ก่อนจะคิดอะไรขึ้นได้ "ใช่แล้ว หลงจิวหลี่เปียวที่หอเทียนเซียงเคยเห็นหน้าเขา"

"...เช่นนั้นก็เรียกเขาไปที่เมืองต้าเยี่ย" หลี่จวินพูดอย่างไม่ยอมให้ปฏิเสธ

เรียกหลี่เปียวมาที่เมืองต้าเยี่ย?

หอเทียนเซียงจะไม่เปิดกิจการแล้วหรือ

ฉินเจี้ยนตกตะลึง แต่แล้วก็เข้าใจความหมายของหลี่จวินที่คิดจะ

สอบถามหลงฐีหีด้วยตนเอง เขาจึงพยักหน้าตอบรับ "ป่าวจะส่งคนไป
แจ้งทันที"

โยนตำรารวมวัตตฤติบเครื่องหอมตระกูลเว่ยในมือให้ฉินเจี้ยนแล้ว
หลี่จวินก็พูดขึ้นทันใด "เจ้าออกไปก่อนเถอะ..."

"ใต้ทำหรวนอยู่ข้างใน คุณชายไม่เหมาะจะเข้าไปอีก..." เห็น
หลี่จวินหมุนตัวมองประตูคฤหาสน์ตระกูลไป ฉินเจี้ยนจึงคิดว่าหลี่จวินจะ
กลับเข้าไป เขาเอ่ยปากห้าม ทว่าพูดไปได้ครึ่งหนึ่งก็ต้องเบิกตาโต

เห็นเพียงหลี่จวินกระโดดขึ้นไปบนหลังคาคฤหาสน์ตระกูลไป
ร่างขาวย่นอยู่บนหิมะหนาเกือบฉีบบนหลังคาบ้าน แยกไม่ออกว่านั่นเป็น
หิมะหรือคน แล้วหายลับไปอย่างไร่องรอย

กะพริบตาแล้วกะพริบตาอีก ฉินเจี้ยนก็ยังไม่รู้สึกไม่เชื่อสายตาตนเอง
ข้างในคือแม่นางไปกับหรวนอวี๋สองคน ชายหญิงอยู่ด้วยกันเช่นนั้น
พูดได้ยากว่าจะไม่มีคำพูดหวานซึ่งอะไร

...ไม่ใช่กระมัง

นี่คุณชายของเขาจะไปแอบฟังคนเขาพูดกันหรือหรือ!

ขณะที่มู่ห่วนฉิวกำลังใช้มือข้างเดียวขยับเลนน้ำมันขึ้นฝั่งที่หลี่จวิน
ส่งมาให้ นางก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งรีบดังมาจากกระเบื้องทางเดิน เสียงฝีเท้า
นี้ทำให้มู่ห่วนฉิวชะงักในทันที ไม่ต้องให้ใครเรียกกลับเข้ามานางก็รู้ว่า 'ใคร'
มา เพราะเสียงฝีเท้านี้นางคุ้นเคยเป็นอย่างดี

ในชาติก่อนมันเป็นเสียงที่คอยตั้งวิญญาณของนางให้วนเวียนอยู่
แต่ในความฝัน

ขยับพลิกตัวหันหลังให้เตียงแล้ว มู่หวนชีวิตก็หลับตาลง

"คุณหนู ใต้..." ไม่เสวี่ยผลึกเปิดประตูเข้ามาก็เห็นมู่หวนชีวิตนอนตะแคงอยู่ เห็นแขนที่พันผ้าพันแผลถูกทับไว้ใต้ตัวอย่างนี้นางก็รู้สึกตกใจ "คุณหนูระวังจะทับถูกแผลนะเจ้าคะ..." พูดได้ครึ่งหนึ่ง นางก็ยั้งเห็นมู่หวนชีวิตหลับตาแน่นอย่างเดิมจึงรู้สึกตกใจ

เพิ่งจะส่งหลัจจวินกลับไปแท็กซี่ คุณหนูของนางจะนอนหลับได้อย่างไร ไม่เสวี่ยลืมเรื่องต้อนรับหรวนอวีไปทันที นางรีบเดินเข้าไปพลิกตัวมู่หวนชีวิตให้พลิกหงายอย่างระมัดระวัง แล้ววางแขนของคุณหนูของนางใหม่เพื่อไม่ให้ไปกดทับแผลอีก

"แม่นางไปหลับแล้วหรือ" เห็นมู่หวนชีวิตหลับตาแน่น ขาข้างหนึ่งของเขาอยู่ในประตูอีกข้างหนึ่งก็อยู่นอกประตู หรวนอวีลังเลว่าจะเข้าไปข้างในดีหรือไม่

"คุณหนู..." อยากจะพูดว่าเมื่อครู่คุณหนูยังตื่นอยู่เลย แต่พอเอ่ยปาก ไม่เสวี่ยก็เข้าใจเรื่องราวในทันที ที่คุณหนูของนางทำเช่นนี้ก็เพราะไม่อยากพบหน้าหรวนอวี จึงรีบเปลี่ยนคำพูดเสียใหม่ "คุณหนูนอนหลับแล้ว หรือไม่ได้ทำหรวนอวีมาวันอื่นดีหรือไม่"

"เอ่อ..." หรวนอวีลังเลใจครู่หนึ่ง ก่อนจะก้าวยวบเข้ามานั่งลงบนเก้าอี้ข้างเตียง "แม่นางไปปวดเจ็บเช่นนี้ได้อย่างไร" เขามองหน้าไม่เสวี่ย "ได้ยินว่าเกิดระเบิดขึ้น เรื่องเป็นมาอย่างไรกันแน่"

"บ่าวก็ไม่รู้รายละเอียดเจ้าคะ ตอนที่บ่าวได้ยินเสียงก็รีบเข้าไปดูทันที ตอนนั้นคุณหนูก็หมดสติอยู่บนพื้นแล้ว..." วันนั้นไม่เสวี่ยเคยถูกมู่หวนชีวิตตะคอกใส่ จิตใต้สำนึกของนางจึงยิ่งระวังหรวนอวีมากขึ้น

"อ้อ..." ตบรับหนึ่งทีแล้ว สายตาของหรววนอภิวรรณก็เลื่อนไปที่ใบหน้าของมู่หวันชิว เห็นเปลือกตาของมู่หวันชิวขยับ หรววนอภิวรรณก็แอบคิดในใจ
นางนอนหลับที่ใดกัน

"แผลถูกความร้อนนี้หายยากที่สุด ข้าเอาน้ำมันตัวหวนอย่างดีมาด้วย" เขายื่นมือออกไปหมายจับแขนของนาง

"ได้เท่าหรววนไม่ได้นะ!" ไม่เสวี่ยรีบพูดแล้วบัดมือของเขาออก

"ว้าย!" มู่หวันชิวตกใจจนลิ้มตาขึ้นทันใด

"...อาชีวตื่นแล้วหรือ" หรววนอภิวรรณมองนางด้วยรอยยิ้ม

มองเห็นใบหน้าที่มีโครงหน้าชัดเจน ทั้งห้าวหาญและสง่างาม เช่นนี้แล้ว มู่หวันชิวก็ตะลึงไป หัวใจเต้นกระตุกไปสองที จากนั้นก็ถูกความแค้นล้นฟ้าครอบงำ

เดรัจฉาน! ในใจนางด่าอย่างแรงไปหนึ่งคำ พยายามสะกดคลื่นความโมโหที่ตาโถมอยู่ในใจไว้อย่างเต็มที่ แล้วใช้น้ำเสียงที่สงบนิ่งที่สุดถามไถ่ "ได้เท่าหรววนมาหรือ"

"เหตุใดอาชีวจึงบาดเจ็บเช่นนี้..." หรววนอภิวรรณมองหน้านางอย่างเป็นห่วง "เจ็บมากหรือไม่" น้ำเสียงทุ้มต่ำฉายความสงสัย

หลังจากไม่เสวี่ยประคองมู่หวันชิวนั่งพิงหมอนอิงอย่างดีแล้ว นางก็ใจเต้นรัวอีกครั้ง

ไม่ว่าจะเป็นน้ำเสียง การพูด หรือความห่วงใยนี้ รวากับว่าเขานั้นรักใคร่นางจนเข้ากระดูกดำ หากเป็นในชาติก่อนนางคงซาบซึ่งจนจำให้แล้วสาบานว่าจะทำทุกอย่างเพื่อเขา

แต่ในชาตินี้ใจของนางได้กลายเป็นน้ำแข็งไปแล้ว

"ขอบคุณได้ทำห้วงที่เป็นห้วง..." มู่ห้วนหัวสวิงบจิตใจลงแล้วจึงพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ข้าน้อยเข้าใจผิดไป เอาสุรามาดัมแทนน้ำจืดได้ถูกลวก..." นางผีนจึกยิ้มออกมา "ต่อไปคงเดินหมากเป็นเพื่อนได้ทำไม่ได้แล้ว" คิดถึงตรงนั้นขึ้นมา มู่ห้วนหัวสวิงก็รู้สึกสบายใจ

อย่างน้อยวันเวลาช่วงนี้นางก็ไม่ต้องเผชิญกับการตามเกาะเกาะอันไม่จบสิ้นของเขา

ห้วงนอวีหน้าหนึ่งไป สายตาเลื่อนไปบนแขนซ้ายที่ยังคือของมู่ห้วนหัวสวิงซึ่งวางอยู่ข้างเตียง

มือเล็กขาวนุ่มเลื่อนไปวางบนฝ่าห่มทันที

"ไม่เป็นไร..." ในดวงตาห้วงนอวีฉายความอ้างว้างโดดเดี่ยว จากนั้นก็หัวเราะร่วนออกมา "อาชีวะรักษาอาการบาดเจ็บให้ดีก็พอ วันหน้าพวกเรายังมีโอกาสเดินหมากกันอีก" ทั้งน้ำเสียงและท่าที่ที่ห้วงนอวีแสดงออกมาราวกับว่าการที่มู่ห้วนหัวสวิงไม่อาจเดินหมากกับเขาได้นั้น นางมีความเสียตายน้อยมากเพียงใด

มู่ห้วนหัวสวิงสีหน้าร้อนผ่าว นางพยายามอดกลั้นที่จะไม่ต่าออกมา ก่อนจะเป็นหน้าหนีไม่มองห้วงนอวีอีก

"ได้ทำห้วงนจึกดีมีชา..." ไม่เสวี่ยจวยโอกาสนี้เทศาต้าหงเผาอย่างดีมาหนึ่งถ้วยแล้วยื่นไปให้เขา "คุณหนูเหนื่อยแล้ว ได้ทำห้วงนมีสู..."

ไม่รอให้นางพูดจบ ห้วงนอวีก็โบกมือ "ซ่าไม่กระหาย รีบเอาชาออกไปเถอะ ระวังจะลวกมืออาชีวะ" เขามองดูท่าทางของมู่ห้วนหัวสวิงที่เขาเข้าใจว่ากำลังนอนอย่างอกรสออกชาติ

เขามองนางอย่างอารมณ์ดีเป็นพิเศษ

"ข้าเอน้ำมันตัวสวนชั้นดีมาด้วย เปลี่ยนทาให้อาชีวเถอะ" เห็น มู่หวันชีวไม่สนใจตนอีก หรววนอวีจึ่งยื่นมือมาจับแขนนาง "น้ำมันตัวสวน นี้รักษาอาการบาดเจ็บจากการถูกลวกได้ดีที่สุด"

"ไม่ต้อง..." มู่หวันชีวหลบเข้าไปด้านในเตียงทันที การเคลื่อนไหว อย่างไม่ระวังนี้กระทบถึงบาดแผล เจ็บจนนางร้องโอย หน้าผากมีเหงื่อผุด ขึ้นทันที

"คุณหนู ท่านระวังหน่อยสิเจ้าคะ!" ไม่เสวียตะโกนร้องอย่างตกใจ รอยยิ้มกระด้างค้างอยู่บนใบหน้าของหรววนอวี เขาเผยสายตานั้นน้อยใจ "ข้า่น่ากลัวอย่างนั้นเลยหรือ" น้ำเสียงที่พูดมาราวกับสัตว์ที่ได้รับความเจ็บ ไม่ต่างจากหญิงสาวที่กำลังได้รับความน้อยใจอย่างยิ่ง

แม้แต่ไม่เสวียก็ทนไม่ไหวต้องหันไปมองหน้ามู่หวันชีวแวบหนึ่ง

...น่ากลัวแน่นอน น่ากลัวกว่าสัตว์ป่าเสียอีก!

คิดถึงการแก้แค้นอันโหดเหี้ยมของเขาในชาติก่อนแล้ว ในใจ มู่หวันชีวก็ตอบกลับอย่างแรงไปหนึ่งประโยค กระนั้นปากกลับพูดไปว่า "ใต้เท้าเข้าใจผิดแล้ว คุณชายหลี่เฟิงทาน้ำมันขี้ผึ้งให้ข้า" คิดสักครู่ นางก็พูดเสริมอีกหนึ่งประโยค "เป็นสูตรลับในวัง คุณชายหลี่กำชับหนักแน่นว่า ภายใต้อลิปสองชั่วยามไม่ให้ข้าน้อยขยับแขนส่งเดช ไม่อย่างนั้น..." เสียงของนางเบาลงไป แผงความขวยเขินรางๆ "จะทิ้งแผลเป็นไว้ได้"

หลี่จิวินเฟิงจะกลับไปหรววนอวีก็มาแล้ว นางเชื่อว่าพวกเขาต้องเจอกันที่หน้าประตูอย่างแน่นอน

คุณชายหลี่ทาน้ำมันขี้ผึ้งให้คุณหนูตั้งแต่เมื่อใด ได้ฟังคำพูดนี้แล้ว ไม่เสวียก็เบิกตาโตอย่างตกใจ นางไม่เข้าใจว่าเหตุใดคุณหนูของนางจึง

ทำลายความบริสุทธิ์ของตนเองเช่นนี้

ต่อให้รังเกียจอีกฝ่ายมากเพียงใดก็จะทำอย่างนี้ไม่ได้!

หญิงสาวหิวตายเป็นเรื่องเล็ก ทำผิดประเพณีเป็นเรื่องใหญ่ เรื่องนี้หากถูกหรวนอวีคิดแค้นในใจ แล้วกระจายข่าวออกไป คุณหนูของนางจะแต่งออกไปได้อย่างไร ไม่เสียว้ำปากคิดจะพูดแย้ง แต่กลับถูกสายตาดูเยินซาของมู่หวันฉิวจ้องมาที่นางทันที ไม่เสียวี่จึ่งมองไปทางหรวนอวีอย่างไม่รู้จะทำอย่างไร

หลี่จวินททายาให้นางหรือ

หมายความว่าแขนของนางนี้หลี่จวินเคยเห็น เคยดูไปแล้วอย่างนั้นหรือ

ได้ยินคำพูดนี้แล้วในใจหรวนอวีปล้นเกิดความอิจฉาล้นฟ้าขึ้นมาอย่างไรสาเหตุ สีหน้าเขาเปลี่ยนจากแดงก่ำไปเป็นเขียวคล้ำ ความรู้สึกรำคาญใจกระจายออกมาจากตัวเขา ทำให้บรรยากาศตกตันทันใด แม้ไม่เสียวี่จะพยายามเคลื่อนไหวปลั่งมาขวางไว้แล้ว นางก็ยังคงรู้สึกหายใจไม่สะดวก ทำได้เพียงจับจ้องหรวนอวีไว้ ด้วยกลัวว่าเขาจะควบคุมไม่อยู่ และสร้างความลำบากใจให้แก่มู่หวันฉิวขึ้นมา

...เขาโมโหแล้ว

ทั้งท่าทางและลมหายใจเช่นนี้มู่หวันฉิวล้วนคุ้นเคยเป็นอย่างดีในชาติก่อนทุกครั้งที่เขาโกรธเช่นนี้ หากนางไม่ตกใจจนพูดขอร้องเสียงออดอ่อนอ่อนหวาน ก็ต้องตำหนิตนเองอย่างหนัก ทว่าผลสุดท้ายเขาก็ยังคงสะบัดแขนเสื้อแล้วจากไปอยู่ดี

เหลือเพียงตนเองที่เศร้าเสียใจ...ได้แต่ร้องให้อยู่คนเดียวจนถึงฟ้าสว่าง

คิดถึงเรื่องทุกอย่างในชาติก่อนแล้ว มู่ห้วนซิวก็นั่งเงียบก่อนจะ
เปลี่ยนหน้าไปทางอื่น

"อาซิว..." เห็นข้อความคำตักหมายของมู่ห้วนซิว ห้วนอวีไม่ได้สะบัดมือ
จากไปอย่างที่นางคาดไว้ เพียงพริบตานางก็รู้สึกถึงความรำคาญใจจาก
ห้วนอวีเบาบางลงบ้างแล้ว เขาจึงเรียกนางเสียงเบา "พอรู้ว่าอาซิวชอบ
ปรุงเครื่องหอม ข้าก็เลยซื้อร้านนี้เหอมา..."

นางชอบปรุงเครื่องหอมแล้วเกี่ยวอะไรกับเขา

เขาซื้อร้านนี้เหอมาทำอะไร

ได้ฟังคำพูดนี้แล้วมู่ห้วนซิวก็หันหน้ามาทันที

เห็นนางยอมหันหน้ามาในที่สุด เหมือนเด็กทำผิดที่สุดทำยาก็ได้รับ
การให้อภัยจากพ่อแม่ ห้วนอวีปลันฉีกยิ้มอย่างเอาใจ "ครั้งก่อนที่เคย
บอกว่าจะแต่งงานกับเจ้าอย่างไรเล่า ข้าใช้ร้านนี้เหอมาเป็นสินสอดอย่างนี้
เจ้าชอบหรือไม่" แล้วพูดอีกว่า "รออาการบาดเจ็บเจ้าหายดีแล้วข้าจะพา
เจ้าไปปรับมอบ..."

เพื่อแก้กังวลมากมายแล้ว เขาถึงกับวางเงินลงทุนก้อนใหญ่เช่นนี้?

67

จ๋องตรงไปที่ห้วนอวี่ ผ่านไปครู่ใหญ่ มู่หวันฉิวจึงถอนหายใจออกมา "ขอบคุณได้เท่าห้วนที่รักใคร่ในตัวข้าหน่อย ทว่าข้าหน่อยแม้แต่ดมแยกแยะกลิ่นยังไม่เป็น เกรงว่ารับร้านอื่นเหอไปคงละเอียดใจ..."

คำเดียวคือ...ไม่รับ!

แต่นั้นเป็นร้านเครื่องหอมที่มีราคานับหมื่นตำลึงเสียวนะ หากเป็น คนทั่วไปคงจะตาลุกวาวไปนานแล้ว ต่อให้ห้วนอวี่ฝันก็คิดไม่ถึงว่าจะเกิดเหตุการณ์ที่เขาคาดไม่ถึงขึ้น ทั้งที่เผชิญหน้ากับความย่ำแย่อย่างมาก เช่นนี้แล้ว มู่หวันฉิวก็ยังปฏิเสธทันทีโดยไม่ต้องคิด

และท่าทางของนางนั้นราวกับมองว่าเขาได้กระทำเรื่องที่โง่เขลา มากเรื่องหนึ่ง

นั่งเฝ้ายอมอยู่ครู่ใหญ่ ห้วนอวี่ก็ได้สติคืนมา เขาเอ่ยปากพูดว่า "อาชีวิ ตมกลืนไม่เป็นก็ไม่เป็นไรเลย ในร้านนั้นมีอาจารย์เครื่องหอมอยู่แล้ว

หลายคน เจ้าแค่รับหน้าที่เก็บเงินกำไรก็พอ..." แล้วพูดอีกว่า "ฝ่ายวัตถุประสงค์เครื่องหอมของตระกูลหลี่ลำบากเกินไป เจ้าต้องตื่นเช้ากลับดึกทุกวัน..." เขาเรียกนางเสียงเบา "อภิวชิ..." น้ำเสียงแทบจะเป็นการขอร้อง

"ได้เท่าหรววน..." มู่หวนชิวพูดตัดบทเสียงดัง "ข้าน้อยเข้าทะเบียนช่างไปแล้ว ย่อมไม่กล้าแต่งงานกับได้เท่าหรววน หวังว่าได้เท่าหรววนจะเก็บคำสั่งนี้กลับไปด้วย" ในใจนางก็แอบขอขอบคุณการเลือกอันชาญฉลาดของตนเองในตอนนั้นที่เลือกเข้าทะเบียนช่างโดยไม่ลังเล

"เรื่องนี้อภิวชิไม่ต้องกังวล..." หรววนอวีพูดอย่างไม่ต้องคิด "ขอเพียงเจ้าตกลง ข้าจะยกเลิกทะเบียนช่างของเจ้าทันที"

เขาเป็นถึงผู้บัญชาการกองรถศึก การเปลี่ยนทะเบียนของผู้อื่นเป็นเรื่องง่ายเพียงแค่พูดคำเดียวเท่านั้น

แม้แต่คำปฏิเสธรักก็ยังฟังไม่ออก เขาช่างหน้าด้านยิ่งนัก เหตุใดชาติก่อนนางจึงไม่เห็นมุมนี้ของเขา! ในใจแอบพูดหนึ่งประโยค แต่ปากมู่หวนชิวกลับพูดว่า "เรื่องนั้นไม่ต้องลำบากได้เท่าหรววนหรอก ข้าน้อยชอบปรุงเครื่องหอม ไม่คิดจะเปลี่ยนทะเบียนช่าง..."

"แต่อภิวชิตกมกลืนไม่เป็นเลยมิใช่หรือ" หรววนอวีย้อนถาม

มู่หวนชิวหน้าแดงก่ำ นางเกือบจะกัดลิ้นตนเองทิ้ง

เห็นหน้าของอีกฝ่ายแดงก่ำ หรววนอวีจึงดีใจเป็นพิเศษ ในดวงตาฉายรอยยิ้มสดใสออกมา

มู่หวนชิวเห็นรอยยิ้มบนใบหน้าของหรววนอวี นางก็แค่นจนขบกรามแน่น

"เรื่องนั้น..." นางเบือนหน้าหนี "ในใจข้าน้อยมีคนอื่นแล้ว"

"มี..." รอยยิ้มแข็งค้างอยู่บนใบหน้า ห่วงวนอวี้พลันพูดจาติดอ่าง "มีคนอื่นแล้ว เป็นใคร..." ก่อนจะถามอีกว่า "เฮยมู่หรือ"

ลือกันว่านางกับเฮยมู่มีความรักต่อกัน หลิวเฟิงบอกว่ากุฉินเคยเห็นกับตาตนเองว่าเห็นนางสวมเสื้อผ้าไม่เรียบร้อยเดินออกมาจากห้องของเฮยมู่คิดถึงเรื่องเหล่านี้แล้วห่วงวนอวี้ก็ใจกระตุก เขาจึงตามู่หวนชีวไม่วางตามู่หวนชีวรู้สึกได้ถึงกระแสอำมหิตที่ส่งมาจากกายเขา นางพลันตัวสั้นเทา

ห่วงวนอวี้ขึ้นชื่อจะทำอะไรจะเด็ดขาดและเหี้ยมโหดเสมอ

ที่ว่าเฮยมู่ก็คือตัวนาง...นางไม่อาจเอาโรงรูปไปเยี้ยไปต่อกรกับศัตรูตัวใหญ่เช่นนี้ได้!

ความคิดแวบผ่าน มู่หวนชีวก็น้ำตาอย่างลนลาน "ไม่ใช่..."

นางก้มหน้าก้มตา ไม่กล้ามองตาของห่วงวนอวี้

"ไม่ใช่เฮยมู่อย่างนั้นหรือ" นิ่งตะลึงไปชั่วครู่ห่วงวนอวี้ก็ยื่นมือมาเชยคางนางขึ้น แล้วมองนางด้วยแววตาเย็นชา "เป็นใครกัน..." น้ำเสียงของเขาราวกับสอบถามอนุภรรยาที่กำลังลอบคบชู้

"ปล่อยมือ! ท่านทำซ้ำเจ็บ..." มู่หวนชีวสะบัดมือเขาออกอย่างแรง นางไม่แทนตัวอย่างนอบน้อมอีก การเคลื่อนไหวเมื่อครู่สะท้อนไปถึงบาดแผลบนแขนจนรู้สึกเจ็บ นางชบครามแน่นแล้วส่งเสียงสบถออกมา

ในมือว่างลงแล้ว ห่วงวนอวี้จึงมองเหม่อ เขายื่นมือหมายเข้าไปจับตัวมู่หวนชีวอีก ไม่เสียดายเห็นอย่างนั้นจึงรีบขยับตัวเข้ามาขวางระหว่างเขากับคุณหนูของนางไว้พลางถลึงตาจ้องเขาอย่างดุสัน

ชั่วขณะนั้นห่วงวนอวี้ก็เข้าใจเรื่องราว หญิงสาวตรงหน้านั้นยังไม่เป็น

คนของตนเอง ในใจให้รู้สึกผิดหวัง ทนได้นั้นเขาก็ยกมือขึ้นใช้กำลังภายใน
 ชาติไม่เสียดายจนลอยออกไปจากทาง ก่อนจะสกัดจุดนางเอาไว้ แล้วจ้องหน้า
 มู่ห้วนฉิว

"อาชีวะบอกเข้ามา ในใจเจ้าขอใคร" น้ำเสียงของเขาอ่อนโยนอย่างมาก
 เหมือนกำลังหลอกถามเด็กอย่างไรอย่างนั้น

"เอ่อ..." ในเมื่อใจของตนไม่มีใครอยู่เลย ยามที่ถูกเขาจ้องมาด้วย
 สายตาเฝ้าร้อนอย่างนี้ มู่ห้วนฉิวยอมรู้สึกร้อนรนใจ จึงรีบเบือนหน้าไปทาง
 ด้านโนติ่งทันที

หรววนอวี๋ยื่นมือไปเลื่อนใบหน้านางกลับมา "...บอกเข้ามา!"

"ท่านอย่าเข้ามานะ!" เห็นเขาโน้มตัวเข้ามา มู่ห้วนฉิวก็ตะโกนขึ้น
 อย่างตื่นตระหนก

"เป็นใคร" หรววนอวี๋ถามอย่างไม่ลดละ

"เป็น...เป็นคุณชายหลิ..." เห็นว่าหลบหลีกไม่ได้แล้ว มู่ห้วนฉิวจึง
 หลุดปากพูดออกมา เห็นหรววนอวี๋มีแววตาสงสัย นางจึงรีบอธิบายอีกว่า
 "ที่ยินยอมอยู่ในฝ่ายวัตถุประสงค์เครื่องหอมร้านหลิจี้ที่ทั้งลำบากและเหนื่อย
 เช่นนี้ ก็เพราะอยู่ที่นั่นสามารถพบเขา และได้ยินเสียงเขาบ่อยๆ ได้" แม้เสียง
 พูดจะค่อยๆ เบาลง แต่ในน้ำเสียงกลับเต็มไปด้วยความคิดถึงอันขมขื่น
 สิ้นเสียงพูดมู่ห้วนฉิวก็รู้สึกได้ว่าเตียงไต้ร่างพลอยสั่นตามไปด้วย
 นางรู้สึกตกใจจริงๆ

...ไม่กระมัง!

ถึงแม้จะมีคำสาบานไม่แต่งเข้าตระกูลหลิอยู่ แต่นางทำเช่นนี้ก็
 แค่การพูดโพล่งออกไปเท่านั้น ไม่ได้คิดจะผิดคำสาบานจริงๆ สวรรค์จะ

ลงโทษโดยให้ภรรยาสูบนางเลยหรือ

ว่ากันว่าภรรยาสูบนั้นน่ากลัวมาก...จะต้องมีคนตาย

สัมผัสความรู้สึกสิ้นสะเทือนนั้นอย่างละเอียดลึกครู่ มู่ห้วนซิวก็
ไม่รู้สึกรู้ว่ามีแผ่นดินไหวอีก นางจึงโล่งใจ ในใจแอบพูดว่าขอภัยด้วย
คุณชายหลี่ ข้าไม่ได้ตั้งใจสร้างความบาดหมาง แต่สถานการณ์บีบบังคับ
ข้าจริงๆ นี่เรียกว่ามีหนี้มากก็ไม่ทุกชีวิตน อย่างไรเสียชาติก่อนพวกท่านก็
เป็นศัตรูกัน จะบาดหมางกันเพิ่มอีกสักเรื่องคงไม่เป็นไร...

ในใจคิดเช่นนี้แล้ว มู่ห้วนซิวพลันรู้สึกสบายใจที่ยกหลี่จวินออกมา
เป็นไฉนในยามอันตรายได้ ก่อนจะมองหรววนอวี๋ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

ถูกแผ่นดินไหวเมื่อครู่นี้ทำให้ตกใจ หรววนอวี๋จึงสูดหายใจเข้าลึกแล้ว
เงี่ยหูฟัง

ผ่านไปครู่ใหญ่ในรัศมีสิบจั้งนี้ก็ไม่มีเสียงประหลาดอะไรอีก เขา
จึงผ่อนคลายหายใจแล้วเก็บความระแวงระวังของตนเองลงพลงกัมหน้า
ประสานดวงตาที่มู่ห้วนซิวมองมา

ประสานสายตากันครู่ใหญ่ เขาก็หัวเราะเสียงดังขึ้นมาทันใด "ข้าก็
คิดว่าใคร ที่แท้ก็แค่อาชีวนั่นหวนเช่นหญิงสาวทั่วไปนี่เอง วันหน้าเจ้า
แต่งงานกับข้า รับรองว่าต้องลืมหูไปอย่างแน่นอน..." เห็นมู่ห้วนซิว
ถลึงตามองมา หรววนอวี๋ก็หัวเราะแล้วพูดว่า "หลี่จวินสง่างามมีอิสระ
อายุน้อยก็มีเงินมากแล้ว อย่าว่าแต่อาชีวนเลย หญิงสาวที่เคยเห็นเขาก็ล้วน
เกิดความรักในตัวเขาทั้งสิ้น ในห้องปรุ้งเครื่องหอมของตระกูลหลี่ไม่รู้ว่า
มีอาจารย์ที่แอบคิดฝันเช่นเจ้ามากเท่าใด เจ้าตัดใจเรื่องนี้ไปเสียเถอะ
ในฐานะเจ้าบ้านรุ่นถัดไปอย่างเขาแล้ว เขาไม่มีทางแข่งกับอาจารย์ใน

ร้านของตนเองแน่นอน!" ก่อนจะพูดขย่งว่า "อาชิวคิดให้ดี ถ้าเขารัก
ทะนุถนอมเจ้าจริง จะปล่อยเจ้าไปทนทุกข์อยู่ที่ฝ่ายวัตถุดิบเครื่องหอมได้
อย่างไร"

"ข้า..."

นั่นข้ายินยอมอยู่ที่นั่นเอง อีกอย่างข้าก็ไม่ได้คิดจะแต่งงานกับเขา
อยู่แล้ว!

อยากจะได้ตอบแต่พอเอ่ยปากแล้ว มู่ห้วนชิวก็คิดว่าคำพูดนี้
เป็นการขุดหลุมฝังตนเอง จึงรีบกลืนคำพูดเหล่านั้นกลับลงไป กระทั่ง
อ้าปากจนลิ้มหุบไปชั่วขณะ

หรววนอวีชอบเห็นท่าทางตกใจของนางเช่นนี้มาก เขาพลันหัวเราะ
เสียงดังอีกครั้ง

มู่ห้วนชิวกัดฟันเสียงดังกรอด นางหน้าแดงกำทันทันใด ผ่านไปครู่ใหญ่
จึงเงยหน้าขึ้น แล้วพูดเสียงดังว่า "ไม่จริง พวกเราเคยสัมผัสแนบชิดกันมา
แล้ว!"

นางยินดีจะทำลายชื่อเสียงของตนเอง แต่จะให้หรววนอวีได้ใจไม่ได้
เป็นอันขาด

สัมผัสแนบชิดกัน?

เสียงหัวเราะของหรววนอวีปลิ้นซะงักไป สายตาเขาเลื่อนไปบนแขน
ของมู่ห้วนชิวที่พันผ้าพันแผลไว้จนเต็ม

มู่ห้วนชิวยกมือขึ้น "ยานี้เขาก็เป็นคนเปลี่ยนให้ข้าเอง" ในน้ำเสียง
แฝงการรอดอย่างภูมิใจอยู่มาก

หรววนอวีร่างสะท้าน เขานึกถึงภาพที่พวกเขาพบกันครั้งแรกขึ้นมา

ทันใด ตอนนั้นมู่หวนฉิวก็แอบอิงอยู่ในอ้อมกอดของหลี่จวิน สีหน้าหรววนอวี พลันดำดูล้ำในทันที เขาพรวดพราดลุกขึ้นยืน

มู่หวนฉิวเข็ดคางขึ้นอย่างตื้อรัน มองหน้าเขาอย่างทำทนาย

"อาชิวเหนื่อยแล้ว รีบพักผ่อนเถอะ" เดิมคิดว่าอาจจะเกิดพายุฝน กระทบน้ำตามลงมา กลับคาดไม่ถึงว่าหรววนอวียืนอยู่เพียงชั่วครู่ก็พูดเสียงเข้มว่า "พรงนี้ข้าจะส่งคนมาวงสินสอดแต่เช้า!" พุดจบเขาก็หมนตัวเดินจากไป

เหตุใดเขาจึงจัดการได้ยากเย็นเช่นนี้?!

มู่หวนฉิวตกใจไปพักหนึ่ง รอจนนางนึกขึ้นได้จึงพูดว่า "ข้าไม่มีทางแต่งงานกับท่าน..."

ยามนั้นหรววนอวีก็จากไปไม่เห็นเงาเสียแล้ว

"...ได้ทำหรววนฐานะสูงศักดิ์และเป็นคนมีความสามารถ นี่เป็นงานมงคลดีที่ชาติก็ไม่อาจได้มา ในเมื่อเขาหมายตาแม่นางไป ก็นับว่าชาติก่อนนี้ท่านจุตฐูปไหว้พระมาดี..." แม่สื่อป่าซุนไม่มองสีหน้าดำดูล้ำของมู่หวนฉิวเลยแม้แต่น้อย ด้านหนึ่งคอยสั่งการให้คนยกสินสอดที่ห่อผ้าแพรแดงเข้ามาในบ้าน ปากก็คอยพูดพล่ามไม่หยุด "ท่านดูแลสินสอดเหล่านี้ดี มีสิ่งใดบ้างไม่ล้ำค่า" นางชี้ไปยังสินสอดที่กองอยู่เต็มพื้นแล้วนับไปที่ละอย่างให้มู่หวนฉิวฟัง

ชาติก่อนมู่หวนฉิวจุตฐูปขอพรพระไว้มากจริงๆ แต่ยามนั้นก็ขอการแต่งงานนี้มาไม่ได้!

หัวใจขมวดเป็นปมแน่น มู่หวนฉิวยิ่งฟังก็ยิ่งรำคาญใจ ก่อนจะพูด

ตัดบทอีกฝ่ายอย่างทนไม่ไหว "ข้าตัดสินใจแล้ว ป้าซุนกลับไปเถอะ"

ตนพูดไปตั้งมากมายเช่นนี้แล้ว แต่นางยังกล้าทำเหมือนเป็นลมผ่านหูอีก!

จู่ๆ ก็ถูกพูดตัดบทขึ้นมา ป้าซุนจึงป้อนหน้าเครียด กำลังจะพูดจา ต่าทอออกไปบ้าง หากพลันนึกถึงเงินตอบแทนก้อนใหญ่ของหรววนอวี๋ ขึ้นมาจึงอดกลั้นเอาไว้พลางยิ้มสดใสแล้วพูดว่า "แม่นางไปฟังข้าพูดสักคำเถิด ท่านอายุน้อย ความถือตัวก็เลยสูง คงไม่รู้ว่าชั่วชีวิตของสตรีนี่ สิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือการแต่งงานผิด!"

นางพูดเกลี้ยกล่อมอย่างมีความคิดในใจ

"ด้วยฐานะแม่นางไปที่อยู่ในทะเลเบียนช่างแล้ว ท่านยังคิดจะหาชายใดมาแต่งงานด้วยอีกหรือ" นางถามขึ้นอีกว่า "ที่ไม่ตอบตกลงแต่ให้ไต่ทำหรววน เป็นเพราะแม่นางไปคิดจะแต่งงานเข้าตระกูลหลี่หรือ" ตามด้วยรอยยิ้มเยาะ "ข้าว่าท่านรีบตัดสินใจในเรื่องนี้จะได้ดีกว่า!"

เห็นมุ่นวันฉิวเปื้อนหน้าหนีไปทันที ป้าซุนจึงหัวเราะเยาะ

"ถึงแม้ฐานะทางการเงินของไต่ทำหรววนจะเทียบตระกูลหลี่มิได้ แต่ไต่ทำหรววนก็จริงใจต่อท่านมากนัก รักท่านจนเข้ากระดูกแล้วเสียพละท่านลองมองดูสิ ทั้งที่ไม่ใช่การตบแต่งภรรยาเอก ในเมืองต้าเยี่ยนนี้ยังมีใครบ้างที่จะยอมมอบร้านเครื่องหอมให้เป็นสินสอดอีก" แล้วพูดอีกว่า "แม้แต่คุณชายหลี่ที่มาจากตระกูลดังมีกิจการใหญ่โตก็คงไม่มีมือหนักเช่นนี้ นี่ก็เห็นได้ว่าไต่ทำหรววนรักท่านมากเพียงใด เขากำพร้ามาแต่เด็ก ท่านแต่งงานเข้าไปข้างบนก็ไม่มีพ่อแม่สามี ในบ้านยอมไ้รักภักดิ์เคร่งครัด แม่นางเป็นอนุภรรยายอมอยู่สูงสุด ต่อไปผู้ที่อยู่เหนือท่านก็จะมีเพียง

สูญยีนคนเดียว พรณนิบัตินางให้ดีแล้ว แม่นางไปก็จะเรียกลมเรียกฝนได้ และมีเกียรติไปชั่วชีวิต"

ในดวงตาเล็กที่หางตามีรอยยิ้มปรากฏความละโมบและความปรารถนาที่จะอยากให้ตนเองอายุน้อยลงสักสิบปีแล้วแต่งเข้าไปแทน

สังเกตใบหน้าของมู่หวนชีวิตที่ยังคงสงบนิ่งไม่เปลี่ยนแปลงแล้ว ป้าซุนก็ส่ายหน้าพาลางถอนหายใจ

นางไม่เข้าใจจริงๆ เรื่องดีที่คนอื่นเฝ้าฝั้นกันแทบตายก็ยากจะพบเจอ แต่เหตุใดนางพูดจนปากจะฉีกอยู่แล้ว หญิงสาวผู้นี้จึงยืนยันประโยคเดียว...ไม่ตกลง!

"ป้าซุนกลับไปเถอะ..." คิดได้ว่าสูญยีนในวันหน้าที่ป้าซุนพูดถึงคือ หลิวเฟิง หัวใจมู่หวนชีวิตก็บีบรัดตัว นางบังคับตนเองให้พูดจนจบด้วยความสงบนิ่ง ก่อนจะชี้ไปยังดินสออด แล้วหันไปสั่งโมเสวีย "โยนออกไปให้หมด!"

"แม่นางไปอย่าตัดสินใจผิดเด็ดขาด" เห็นโมเสวียไม่พูดพาล่ามก็ขมสออดเหล่านั่นโยนออกไปในทันที ป้าซุนก็พูดเสียงแหลมขึ้นในที่สุด "คิดหมายคุณชายใหญ่ตระกูลหลี่ แต่ท่านกลับไม่เอาคั่นช่องมาส่งดูตนเองเสียบ้าง คนเขาจะหมายตาท่านได้อย่างไร!" นางชี้ออกไปด้านนอก "อาจารย์เครื่องหอมที่หลงใหลคุณชายหลี่เหมือนท่านอย่างนี้ในร้านหลี่จี้มีไม่รู้ตั้งเท่าไร ไม่ต้องพูดอย่างอื่น แค่พูดเรื่องในฝ่ายศิลปะการจุดเครื่องหอมของตระกูลหลี่ก็มีหญิงสาวอายุน้อยบริสุทธิ์ สุานะทางบ้านก็โดดเด่นเข้าแถวรอจะเป็นอนุภรรยาของเขาไม่รู้ตั้งเท่าใดแล้ว!" ป้าซุนพูดอย่างรุนแรงอีกว่า "...ไม่ลองดูเสียบ้างว่าท่านมีสุานะอะไร เขาที่เป็นเสมือนเทพจะลดตัวมาแต่งงานกับช่างฝีมือที่ต่ำต้อยได้อย่างไรกัน!"

ยิ่งพูดป่าซุนก็ยิ่งโกรธ สีหน้าของนางพลันเขียวคล้ำ

"ใครว่าข้าแต่งงานกับช่างฝีมือฐานะต่ำต้อยไม่ได้!"

ขณะที่ป่าซุนกำลังตำราดอย่างสนุกปากอยู่นั้น เสียงหนักแน่น เสียงหนึ่งก็ดังลอยมา จากนั้นประตูห้องก็ถูกผลักเปิดออก หลีจวินเดินเข้ามาอย่างโกรธเกรี้ยว

เสียงทูกอย่างพลันเจียบลงในทันที

พอเห็นว่าเป็นเขาที่เข้ามา มู่หวนซิวก็โบหน้าร้อนผ่าว จากนั้นจึงคิดได้ว่าเขาอาจจะได้ยินคำพูดของป่าซุนที่ว่านางมีใจคิดหมายในตัวเขา ด้วยแน่นอน นางจึงก้มหน้าลงไม่กล้ามองหน้าหลีจวินราวกับเด็กที่ไปทำความผิดมา

ในสายตาของหลีจวินนั้นเหมือนว่ามู่หวนซิวได้รับความลำบากใจอย่างมาก เขาจึงมองไปทางป่าซุนด้วยแววตาที่เย็นเยือก

"คุณชายใหญ่มาหรือเจ้าคะ" ป่าซุนค่อยๆ ลุกขึ้นยืน "ข้า..."

"...แม่นางไปบอกให้กลับไป เจ้าฟังไม่เข้าใจหรือ"

ทั้งที่เสียงนั้นไม่ได้ดังเลยสักนิด และน้ำเสียงก็ราบเรียบ แต่ป่าซุนกลับรู้สึกถึงความเย็นเยือกขุมหนึ่งที่ทำให้นางหวนเกรงปะทะเข้าไปทำให้นางขนลุกชันขึ้นมาทันที แล้วนางจะกล้าพูดอะไรต่อได้อีก ทำได้เพียงพยักหน้าหงึกๆ ราวกับไก่จิกเม็ดข้าว "เจ้าคะฯ ข้าจะกลับไปเดี๋ยวนี้"

ป่าซุนไม่สนใจอะไรอีก รีบก้าวเท้าเดินออกไปทันที

"อีกอย่าง..." ไกลถึงประตูแล้ว ป่าซุนก็ถูกหลีจวินเรียกไว้

ป่าซุนตัวสั่นงันงก นางแทบจะทรุดลงคุกเข่าไปบนพื้น จำต้องฝืนจับประตูเพื่อประคองตัวให้ยืนนิ่ง ก่อนที่นางจะหันหน้ากลับมามอง

หวาดกลัว "คุณชายใหญ่ยังมีอะไรอีกหรือเจ้าคะ"

"กลับไปบอกใต้เท้าหรวนด้วยว่าแม่นางไปเป็นคนของข้า นางไม่แต่งกับใครทั้งนั้น" เขาชะงักไปสักครู่ "ถ้าใต้เท้าหรวนอยากจะแต่งงานจริงๆ พรุ่งนี้ข้าจะเลือกสาวงามจากฝ่ายแสดงศิลปะการจุดเครื่องหอมสักสองสามคนส่งไปให้"

"เจ้าคะ? ข้าจะนำความของคุณชายใหญ่ไปแจ้งให้แน่นอน..." ป้าซุนพยักหน้าหงึกๆ ก่อนจะสั่งการให้ทุกคนรีบยกลินสอดย้ายกันหนีออกไปอย่างรวดเร็ว

เห็นป้าซุนถูกเล่นงานเช่นนี้ มู่ห้วนชีวิตก็อารมณ์ดีขึ้นมาก นางเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นหลี่จวินกำลังจ้องหน้านางอยู่พอดี มู่ห้วนชีวิตปลื้มหน้าแดงก่ำ ก่อนจะรีบเบือนหน้าหนี คิดดูแล้วเห็นว่าไม่ควร นางจึงหันหน้ากลับมา

"ขอบคุณคุณชายหลี่ เจริญคุณชายหลี่นั่งก่อน..." นางเรียกให้ไม่เสวียที่ยืนนั่งเป็นไก่ไม้ยกน้ำชาเข้ามา

น้อยนักจะเห็นนางทำอะไรไม่ถูกอย่างนี้ หลี่จวินจึงมองนางอย่างเหม่อลอย เขาตอบรับคำแล้วนั่งลงตรงนั้นพลางก้มหน้าลงครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

"เรื่องนั้น..." เห็นหลี่จวินไม่พูดอะไร มู่ห้วนชีวิตจึงเอ่ยปากอธิบาย "ที่ป้าซุนพูดเมื่อครู่ล้วนเป็นคำพูดเหลวไหล คุณชายหลี่อย่าได้เก็บมาใส่ใจเด็ดขาด"

"ป้าซุนพูดอะไรหรือ" หลี่จวินเงยหน้าขึ้นอย่างงุนงง
ก็ที่บอกว่าใจนางคิดหมายเขาอย่างไรเล่า ที่วันนี้ป้าซุนเอาแต่พูดถึง 'คุณชายใหญ่ตระกูลหลี่' ไม่หยุดคงเป็นเพราะก่อนหน้านี้หรวนอวี้วุดอะไร

กับอีกฝ่ายแน่ๆ หลีจวินเป็นคนมีความคิดที่ฉับไว เขาได้ฟังคำพูดนี้แล้วจะต้องเดาอะไรได้แน่นอน ครึ่งนี้นางได้อับอายขายหน้าแล้ว!

"เอ่อ..." พอเอ่ยปากมูห้วนชีวิตก็รู้สึกว่คำพูดนี้เล่าออกมาไม่ได้จริงๆ ยิ่งไปกว่านั้นพอเห็นท่าทางที่เขาถามคงจะไม่ได้ยินอะไรก่อนหน้านี้ หากนางอธิบายส่งเดชออกไปอาจจะทำให้เขาคิดไปไกลยิ่งขึ้น คิดได้เช่นนี้ มูห้วนชีวิตก็หน้าแดงอีกครั้งพลางรีบก้มหน้าลงมองพื้น

นางไม่ทันสังเกตเห็นความเจ้าเล่ห์ที่ปรากฏขึ้นในดวงตาของหลีจวิน

"วันนี้ล่วงเกินได้ทำหรววนต่อไปคุณชายหลีต้องระวังตัวให้มากขึ้น..."

สงบอารมณ์ของตนเองได้แล้ว มูห้วนชีวิตจึงเปลี่ยนเรื่องพูดไป "ได้ทำหรววนทำอะไรเด็ดเดี่ยวเหี้ยมโหด ชอบบุกมาอย่างกะทันหัน โจมตีคนโดยไม่ทันตั้งตัวที่สุด"

นั่นเป็นความทรงจำในชาติก่อนตอนที่หลีจวินตายไปแล้ว ในชาตินี้ นางไม่อาจรู้ชะตาชีวิตของเขาล่วงหน้าได้ ในน้ำเสียงจึงแฝงไว้ซึ่งความกังวล

"อาชีวะพูดเช่นนี้เป็นห่วงข้าหรือ" หลีจวินพูดหยอกเย้าอย่างอารมณ์ดี น้ำเสียงทุ้มต่ำของเขาทำให้ไม่เสวยที่ปรนนิบัติอยู่ข้างๆ พลอยหน้าร้อนผ่าวไปด้วย มูห้วนชีวิตจึงกระแอมเบาๆ

เป็นห่วงเสียทีใดเล่า ในเมื่อยกเขาออกมาเป็นโล่เช่นนี้แล้วนางก็ต้องเตือนเขาไว้บ้าง ได้ยินคำพูดนี้มูห้วนชีวิตก็ลอกตาขาวใส่หลีจวินอยู่ในใจ เพราะรู้ว่าเขาชอบใช้กลยุทธ์ส่งเสียงตะวันออกโจมตีตะวันตก นางจึงเพิ่มความระวังมากยิ่งขึ้น

เห็นมูห้วนชีวิตไม่ตกใจลนลานแต่กลับระวังตัวยิ่งขึ้น หลีจวินก็รู้สึกผิดหวัง เขาเปลี่ยนท่าที่เป็นจริงจั่งแล้วพูดว่า "ข้าเพิ่งจะติดต่อกับ

เจ้าของหอเสวียนจี พวกเขายังเก็บภาพหม้อสกัดนั้นไว้อยู่..."

"จริงหรือ!" ไม่ทันฟังเขาพูดจนจบ มู่หวนชีวิตก็ลุกพรวดขึ้นมา นั่งกระเทือนไปครึ่งแขนจนรู้สึกเจ็บ นางร้องโอยออกมา

"ระวัง..." หลี่จวินประคองมู่หวนชีวิตเอาไว้ แล้วก็หันหน้าลงมองอาการบาดเจ็บของนาง

"ไม่เป็นไร แผลแห้งหมดแล้ว" มู่หวนชีวิตคิดจะชักมือกลับมาอย่างงกๆ เงิ่นๆ "ไม่ถึงครึ่งเดือนก็หายดีแล้ว" น้ำเสียงนางคล้ายไม่สนใจอะไร

ชาติก่อนที่อยู่ในหอซุนเซียง บาดแผลที่นางได้รับใช้จะมีเพียงเท่านี้ มีครั้งใดบ้างที่นางจะไม่ทรมาณจนเกือบปางตาย ยามนั้นไม่มีใครบ้างที่จะมาเห็นใจ พอคิดถึงสิ่งเหล่านี้แล้ว มู่หวนชีวิตก็รู้สึกปวดใจ ร่างพลันสั่นเทาอย่างห้ามไม่อยู่

เห็นมู่หวนชีวิตมีสีหน้าซีดขาว หลี่จวินคิดว่านางเจ็บมาก เขาก็กอดนางเอาไว้

แอบอิงอยู่ในอ้อมกอดอบอุ่นอันแข็งแกร่งนี้ มู่หวนชีวิตจึงค่อยๆ ดึงตนเองกลับมาจากเงามืดของชาติที่แล้วได้ นางพยายามจะผลักตัวออกมา "ข้าไม่เป็นไรแล้ว"

หลี่จวินขยับจัดหมอนที่อยู่ด้านหลังมู่หวนชีวิตให้เข้าที่ แล้วค่อยๆ ประคองนางนั่งลง ปากก็พูดกำชับว่า "บนตัวมีบาดแผลอยู่ อาชีวะจะขยับตัวรุนแรงอย่างนี้ไม่ได้"

"อืม..." มู่หวนชีวิตพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง

เห็นนางเชื่อฟังเป็นอย่างดี หลี่จวินก็เหม่อมองนางอยู่พักหนึ่ง

"เรื่องนั้น..." คิดถึงเรื่องภาพวาด มู่หวนชีวิตจึงเงยหน้าขึ้นมองหลี่จวิน

"เจ้าของหอเสวียนจียังมีภาพอื่นอีกหรือไม่" หม้อสกดนางยังไม่รีบใช้ในตอนนี้ที่นางร้อนใจอยากได้จริงๆ คือหม้อกลั่นที่ใช้กลั่นหัวเชื้อสุราต่างหาก น่าเสียดายที่มือขวาของนางบาดเจ็บ ในตอนนี้จึงวาดภาพไม่ได้ หากว่ามีภาพสำเร็จของหม้อกลั่นอยู่ หอเสวียนจีจะได้ลงมือทำ จากนั้นก็รอแค่ให้บาดแผลของนางหายดี พอแผลหายดีแล้วนางก็สามารถใช้หม้อกลั่นนั้นได้เลย

ในเมื่อสามารถทำหม้อสกดได้ เป็นไปได้ว่าตระกูลเว่ยอาจะขอให้หอเสวียนจีทำหม้อกลั่นด้วย... มู่หวนฉิวพยายามคิดในแง่ดี

"ภาพอื่น" หลี่จวินมองนางอย่างสงสัย "อาชีวยังอยากทำอะไรอีกหรือ"

"เป็นของที่ปรมาจารย์เว่ยเหลือทิ้งไว้เช่นกัน รูปร่างคล้ายกับหม้อสกด..."

มู่หวนฉิวบรรยายรูปร่างตามที่อยู่ในความทรงจำของตนเองออกมาหนึ่งรอบ สุดท้ายก็พูดเพิ่มพ้ำว่า "ไม่รู้ว่าตอนนั้นปรมาจารย์เว่ยได้ขอให้หอเสวียนจีทำสิ่งนั้นด้วยหรือไม่ ถ้ามีภาพสำเร็จได้ก็คงดี" ดวงตาโตลึกล้ำของนางเต็มไปด้วยความปรารถนา

"อาชีวะรู้เรื่องเหล่านี้ได้อย่างไร" หลี่จวินถามอย่างสงสัย

มู่หวนฉิวสะดุ้ง "คะ... คือว่าข้าได้ยินคุณชายเฮยพูด เขาก็อยากทำสักอันเช่นกัน เพียงแต่ไม่รู้จักเจ้าของหอเสวียนจี..." เชื่อว่าหลี่จวินคงหาบุคคลที่ตนเองยกขึ้นมาไม่เจอ มู่หวนฉิวจึงพูดโกหกได้อย่างเป็นตุเป็นตะ

ทุกครั้งที่ตนเองพูดถึงเฮยมู่ หลี่จวินก็มักจะโมโหอย่างไร้สาเหตุ ครั้งนี้พอพูดจบ มู่หวนฉิวก็แอบมองไปทางหลี่จวิน ก่อนจะประสานเข้ากับสายตาค้อนคิดของเขาเข้าพอดี นางพลันระแวงใจรีบเลื่อนสายตานั้น

ภายในห้องเงียบเสียงลงทันใด

ผ่านไปครู่ใหญ่หลี่จวินจึงเอ่ยทำลายความเงียบลง "สิ่งที่อาชีวะพูดถึงซับซ้อนเกินไป ข้าจำไม่ได้แล้ว รอให้เจ้าบาดเจ็บหายดีก่อน ข้าจะพาเจ้าไปพบเจ้าของหอเสวียนจีด้วยตนเองก็แล้วกัน"

"ขอบคุณคุณชายหลี่..." วันนี้เขาไม่ได้ลู่หนี มู่ห้วนชีวจึงพยักหน้าด้วยความดีใจ

มองดูรอยยิ้มสดใสตรงหน้านี่ และการกระทำของนางที่เพื่อปกป้องเฮยมู่แล้วถึงกับผลักเขาออกไปเป็นศัตรูกับหรววนอวี้อย่างไม่นึกเสียดาย หลี่จวินก็เกิดความรู้สึกเศร้าขึ้นมาจับปล้น

"ได้เท่าหรววนข้าก่อนขอรับ รอข้าหน่อยไปแจ้งคุณชายก่อน" หลี่กู่ยกบ่าวเฝ้าประตูเรือนถานเซียงจิงตามหลังหรววนอวีที่เดินเร็วปานธนูจนเหงื่อออกท่วมหัว

หรววนอวีทำทางดูตัน ไม่พูดไม่จาถึงผลักประตูห้องหนึ่งสี่ของหลี่จวินเปิดออกทันที

หลี่จวินกับจินเจียนที่กำลังพูดคุยกันต่างก็เงยหน้าขึ้นพร้อมกัน

"คุณชาย เขา..." หลี่กู่รีบเดินไปข้างกายหลี่จวิน แล้วพูดกระซิบ "ร้านหลี่จู่ถูกองค์กรภวัชจวนผู้บัญชาการล้อมไว้แล้วขอรับ"

หลี่จวินตกใจพลางโบกมือให้หลี่กู่ "เจ้าออกไปเถอะ..." แล้วลุกขึ้นหัวเราะเสียงดังขณะพูดต้อนรับหรววนอวี "ได้เท่าหรววนรีบนั่งเถอะ เมื่อกวนหญิงสาวเหล่านั้นปรนนิบัติดีอย่างนั้นหรือ ทำให้ได้เท่าหรววนต้องมาขอบคุณถึงที่นี้ด้วยตนเองเลย" เขาสั่งจินเจียน "เตรียมมา..."

เพราะหญิงสาวเหล่านั้นทำให้หัวใจเพ่งแทบจะพังจนผู้บัญชาการ
ของเขาอยู่แล้ว หรวนอนวิคิดว่าถึงเรื่องนี้ดีหน้าก็ดำคล้ำถึงขีดสุด เขาสับสนเสีย
เครียดที่หนึ่งแล้วนั่งลง

"ได้ทำเชษฐีมีชาซอรับ..." ฉินเจี้ยนรีบขงซาต้าหงเผาด้วยหนึ่งมาให้
หรวนอนวิยกมือขึ้น ร่างฉินเจี้ยนก็เอนไปทันที ด้วยขากระเด็น
หลุดมือไปอย่างรวดเร็ว แล้วลอบไปตรงหน้าหลี่จวิน ฉินเจี้ยนพลันหน้า
ถอดสี หันไปมองทางหลี่จวิน เห็นเพียงเขาสะบัดแขนเสื้อ น้ำซาเต็มด้วยนั้น
ก็ถูกปิดกลับมาตามทางเดิม หมุนวนอยู่กลางอากาศหลายรอบ สุดท้าย
ก็ตกลงแล้วหยุดนิ่งบนโต๊ะไม้ตรงหน้าหรวนอนวิ น้ำไม่กระเด็นแม้แต่หยดเดียว
มองเห็นด้วยฝั่งลงไปในเรื่องไม่ว่าซุน ทว่าตัวด้วยกระเบื้องเคลือบ
กลับอยู่ที่ไม่แตกสลาย หรวนอนวิก็แอบสูดหายใจแรงอย่างตึกใจ

ด้วยกำลังภายในแล้ว หลี่จวินยังเหนือกว่าเขาหนึ่งขั้น!

"แม้แต่ซาด้วยเดียวก็ยังถือไม่มั่น เจ้าออกไปก่อนเถอะ" หลี่จวินเก็บ
กำลังภายในกลับมา แล้วโบกมือไปทางฉินเจี้ยน

ฉินเจี้ยนรีบรับคำแล้วเดินออกไปอย่างรวดเร็ว

"มีคนแจ้งว่าในคฤหาสน์คุณชายหลี่ซงคนร้ายคนสำคัญของ
ราชสำนักเอาไว้ เป็นเรื่องจริงหรือไม่" จ้องตากับหลี่จวินอยู่นาน หรวนอนวิ
จึงพูดอย่างเย็นชา

"...คนร้ายคนสำคัญของราชสำนัก?" หลี่จวินตกใจจนนั่งตัวตรง
"เป็นการใส่ร้ายกันแล้ว ข้าน้อยทำการรักษากฎหมายมาโดยตลอด
ได้ทำหรวนอนวิพูดเช่นนี้ได้อย่างไร"

"เมื่อครั้งปีก่อนมีคนเห็นคุณชายหลี่ที่ตำบลจื่อถง ตอนนั้นคุณชาย

ได้ช่วยมู่หรง บุตรชายของขุนนางกังฉินมู่ซีไป"

"บุตรชายของมู่ซี?" หลี่จวินรู้สึกสงสัย "ได้ทำหรวนใส่ร้ายข้าหน่อยแล้ว..." เขาผายมือไปทางหรวนอวี "ได้ทำก็รู้ แต่โรมาข้าหน่อยก็มุ่งเพียงเรื่องการค้า ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับการเมือง ไม่รู้ว่าเป็นใครที่กล้าปล่อยข่าวลือเช่นนี้ มาหลอกหลวงได้ทำ จงใจทำลายความสัมพันธ์อันดีระหว่างข้าหน่อยกับได้ทำหรวน"

"เข้ายังกล้าเล่นเล่นอีกหรือ!" พอดคิดว่ามู่หรงเป็นเหยื่อล่อที่ตนเองส่งไปกับมือแล้ว หรวนอวีก็ตบโต๊ะอย่างแรง

หลี่จวินสีหน้าเปลี่ยนไปทันใด "ได้ทำหรวนพูดราวกับเห็นด้วยตาตนเองเช่นนี้ ไม่ทราบที่ท่านมีหลักฐานหรือไม่"

"เอ่อ..." คิดได้ว่าเมื่อคืนเงินหงฉีมีเทพหายนะภูตอำมหิตตายอย่างไม่รู้สาเหตุในโรงเตี๊ยมระหว่างทาง ขณะที่เดินทางอย่างลับๆ มาที่จวนผู้บัญชาการ หรวนอวีก็มีสีหน้านิ่งไป

หรวนอวีแอบส่งเงินหงฉีมาที่เมืองต้าเยี่ย ก็เพื่อไม่ให้หลี่จวินตั้งตัวได้ทัน แล้วค่อยหาทางจับตัวมู่หรงมาอย่างลับๆ ทำให้ร้านหลี่จี้ต้องเสียชื่อเสียงที่ช่วยบุตรชายของขุนนางกังฉิน ทว่าตอนนี้คนก็ตายไปแล้ว เขายังจะหาหลักฐานจากที่ใดได้อีก

"ทหาร!" หรวนอวีตะโกนเรียกกองครักษ์ด้านหลัง "ค้น..." เขาแอบสืบหาไปที่กิจการทั้งหมดของตระกูลหลี่แล้ว แต่ก็ไม่พบเงาของมู่หรง หรวนอวีจึงสงสัยว่ามู่หรงอาจซ่อนตัวอยู่ที่สาขาหลักของร้านหลี่จี้

"ใครกล้า!" หลี่จวินตะคอกเสียงเย็นชา พลังไร้รูปปล้นกระจายไปทั่วโถงใหญ่ในทันที ทั้งที่รู้ว่าคนของจวนผู้บัญชาการล้อมร้านหลี่จี้เอาไว้แล้ว

ไม่มีอะไรให้ต้องกังวล กระนั้นองค์กรฯที่ตามติดข้างกายหรวนอนวีก็ยังไม่ยอม
 สันอย่างห้ามไม่อยู่

"เจ้าคิดจะต่อต้านทางการหรือ" หรวนอนวีพูดเสียงเย็นชา

"เหตุใดได้ทำหรวนจึงพูดเช่นนั้น" หลีจวินถามกลับ "ลู่อุ่ ข้าน้อยก็ถูก
 ใส่ร้าย แล้วนี่ได้ทำหรวนยังสั่งให้คนค้นจนโดยไม่แยกแยะอย่างนี้อีก
 หากค้นแล้วไม่เจอตัวคน ท่านจะอธิบายกับผู้คนทั้งใต้หล้าอย่างไร"

"เอ่อ..." หรวนอนวีไม่กล้ารับรองว่าจะหาคนเจอที่ร้านหลีจวินได้เช่นกัน
 หลังจากถูกแย่งพูดไป เขาก็รู้สึกอึดอัดใจมากขึ้น ก่อนจะพูดว่า "ชาวเมือง
 แฉ่งทางการแก้ ยามนี้มีคนแฉ่งทางการแล้ว ข้าก็ต้องสืบค้น!" เขากลับไป
 ตอบคำถาม "หากไม่มีคนอยู่ ข้าก็สามารถคืนความบริสุทธิ์ให้คุณชายหลี
 ได้เลย!"

"พูดเช่นนั้นได้ทำหรวนก็ไม่มั่นใจว่าจะหาคนเจอในคดีหาสน์ของ
 ข้าน้อยสินะ" หลีจวินสีหน้าเคร่งเครียด "แม้ข้าน้อยจะไม่มีตำแหน่งหน้าที่
 อะไร แต่ท่านพ่อของข้าน้อยก็เป็นถึงข้าหลวงตรวจการชั้นสอง จะมาดู
 หมิ่นง่ายตายเช่นนั้นได้อย่างไร"

"...ใครว่าไม่มีหลักฐาน" สีหน้าหรวนอนวีพลันตื่นตระหนก เขาหันหน้า
 ไปรับกระดาษแผ่นหนึ่งมาจากมือของหรวนซีพาลางยื่นไปตรงหน้าหลีจวิน
 ทว่ามีได้ปล่อยมือ "คุณชายหลีเชิญดูว่าสิ่งนี้คืออะไร"

ถึงแม้เวินหงฉีจะตาย แต่ก็ได้สอบปากคำไว้ก่อนแล้ว เขาไม่เชื่อว่า
 หลีจวินเห็นสิ่งนี้แล้วจะไม่ยอมจำนน!

กวาดตามองแวบหนึ่ง หลีจวินก็ตกใจ...

ทันทีที่ได้รับข่าวว่าเวินหงฉีถูกส่งตัวมาที่เมืองต้าเยี่ยอย่างลับๆ

เขาก็ส่งคนไปจัดการทันที คิดไม่ถึงว่าจะช้ากว่าหรววนอวีไปก้าวหนึ่ง
อีกฝ่ายกลับสอปากคำคนไปก่อนหน้าแล้ว

...นี่มีเซ่เรื่องดีอะไร

ด้วยอำนาจของตระกูลหลี่ อย่าว่าแต่ใช้ใบสอปากคำนี้เลย ต่อให้
เวินหงฉียังมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าหาตัวมู่หรงไม่เจอ หรววนอวีก็ทำอะไรเขาไม่ได้
แต่หรววนอวีกลับสามารถใช้ใบสอปากคำแผ่นนี้มาค้นคฤหาสน์ตระกูลหลี่
ทำให้ร้านหลี่จี้เสื่อมเสื่อเสื่อเสียง จากนั้นก็สะบัดกันแล้วพูดว่า 'เข้าใจผิด
แล้ว...' กลับไป

เบื้องหลังหรววนอวียังมีมืออ่องคอยหนุนอยู่ ตระกูลหลี่คิดจะทำอะไร
เขาย่อมเป็นไปไม่ได้

เชื่อว่าหรววนอวีกระจางแจ้งในจุดนี้ดี จึงได้มาทำทนายถึงที่นี้โดย
ไม่เกรงกลัวอะไรกระมัง

การต่อสู้กับศัตรูอย่างแท้จริงนั้น หากคาดการณ์แล้วว่าจัดการ
ไม่ได้ก็จะไม่ลงมือง่ายๆ เพื่อจะได้ไม่เป็นการแหวกหญ้าให้งูตื่น แต่
หรววนอวีกลับบุกมาถึงเรือนอย่างเปิดเผย เห็นได้ชัดว่าเขาโมโหจนหน้ามืด
เพียงใด!

เห็นที่ที่หรววนอวีคิดจะแต่งมู่หรงวันซิวเป็นอนุภรรยา คงไม่ได้แค่คิด
จะแก้กลหมื่นเคราะห์เท่านั้น ในใจหลี่จวินพลันวุ่นวายไม่สงบในทันที ทว่า
สีหน้ายังคงราบเรียบ เขาหัวเราะเสียดังขึ้นมา "ใต้เท้าหรววนช่างชอบ
ล้อเล่นเสียดจริง อาศัยชี้เป้ากองหนึ่งมาตรวจค้นคฤหาสน์ตระกูลหลี่ของข้า
ได้อย่างไร"

"ใครว่าเป็นกองชี้เป้า!" หรววนอวีพูดอย่างโมโห ก่อนจะก้มลงมอง

ในมือแล้วก็ต้องตกใจ เขาเห็นเพียงควันสีเขียวยลอยขึ้นมา ก่อนที่แผ่นกระดาษ
ในมือของเขาจะกลายเป็นกองขี้เถ้าในทันที

หรววนอวี้หลงกลอย่างคาดไม่ถึง แม้คิดรักษาของไว้ตอนนี้ก็ไม่ทัน
แล้ว เขารีบสะบัดขี้เถ้าในมือทิ้ง สีหน้าพลันโกรธเกรี้ยวขณะชี้หน้าหลี่จวิน
"เจ้า!..."

หลี่จวินนั่งอยู่ตรงนั้นอย่างสบายใจ สิบนิ้วเคาะโต๊ะเบาๆ พลางฉีก
ยิ้มโดยไม่พูดจา

หรววนอวี้โบกมือทันใด "จับเขา!"

เหล่าองครักษ์กำลังจะเคลื่อนไหวนั้น จินเจี้ยนก็ผลักประตูเข้ามา
"ได้เท่าจินมาแล้วขอรับ"

หลี่จวินลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว "รีบเชิญ..."

"คุณชายหลี่เชิญเข้ามา..." จินต้าหลงเดินเข้ามาด้วยหน้าตาที่
เหน็ดเหนื่อย พอขึ้นตาขึ้นเห็นเป็นหรววนอวี้ เขาจึงรีบประคอบมือค้ำ
"ได้เท่าหรววนก็อยู่ด้วยหรือ" แล้วมองดูบรรดาองครักษ์ที่กำลังถ่มน้ำลายใส่
ด้วยความสงสัย "นี่ได้เท่าหรววนจะทำอะไรอีกหรือ"

"คุณชายหลี่ซ่อนคนร้ายคนสำคัญของราชสำนักเอาไว้ ทั้งยังทำลาย
เอกสารสำคัญต่อหน้าทุกคน..." หรววนอวี้เล่าเรื่องเมื่อครู่ออกมาด้วยความ
ขุ่นเคือง "เขาทำการอุกอาจเช่นนี้ หากวันนี้ข้าไม่จัดการตามหน้าที่จะ
ไม่เท่ากับทำความผิดต่อองค์ฮ่องเต้หรือหรือ!"

"ได้เท่ากล่าวหาว่าข้าซ่อนทำลายเอกสารต่อหน้าทุกคนเช่นนี้
ไม่ทราบที่ท่านมีหลักฐานหรือไม่" หลี่จวินถามอีกว่า "เอกสารของทางการ
จะถูกได้เท่าหรววนเอาออกมาจากที่ว่าการตามอำเภอใจได้อย่างไร"

"เจ้า..." หรววนอวี้นิ้วมือสั้นเทา เขาพูดอะไรไม่ออก

เมื่อคิดอย่างละเอียด เขาก็พบว่าเรื่องนี้เป็นความผิดพลาดของตัวเองจริงๆ

เอกสารทางการที่ไม่ได้รับอำนาจลงมาเป็นพิเศษจะไม่อนุญาตให้นำออกจากที่ว่าการได้ แต่เพราะคิดว่าตระกูลหลี่ไม่ใช่ชาวบ้านธรรมดาที่เขาจะตรวจค้นได้ตามใจชอบ เขาจึงนำไปสอบปากคำนั้นออกมาเองเพื่อจะได้บุกค้นค้นหาสนตระกูลหลี่โดยไม่ให้อีกฝ่ายได้ตั้งตัว ถึงตรวจค้นแล้วจะยังไม่เจอตัวมู่หรง แต่อย่างน้อยก็ต้องทรมานตระกูลหลี่ให้หนัก ถือเป็นภาระบายความแค้นที่หลี่จวินแย่งมู่หวันชีวิตไป

ไม่คิดเลยว่าพอเอาใบสอบปากคำออกมาแล้วจะถูกหลี่จวินทำลายไปอย่างนี้ได้

หรววนอวี้นึกไม่ถึงว่าหลี่จวินที่ดูเป็นคนสุภาพเช่นนั้นจะกล้าทำรุนแรง เล่นไม่ซื่อกับเขาอย่างไม่กลัวเกรงสิ่งใดเช่นนี้ ดังนั้นเขาจึงได้ประมาทอีกฝ่ายไป ที่เขากลัวนั่นก็คือใบสอบปากคำแผ่นนั้นยังไม่ทันแตะมือของหลี่จวินด้วยซ้ำ มันก็ถูกทำลายลงในมือของเขาเองแล้ว ยิ่งอยู่ท่ามกลางสายตาของทุกคน เรื่องนี้เขาก็ไม่อาจอธิบายออกไปได้จริงๆ

ทั้งจะไปกล่าวโทษหลี่จวินก็ไม่ได้

เห็นหรววนซีกระซิบล่าเหตุการณ์ที่หลักฐานถูกทำลายให้ฉินต้าหลงฟังแล้ว หรววนอวี้นึกมีสีหน้าโกรธเกรี้ยว แอบด่าตนเองที่ไม่ได้ความ

"ที่นี่มีป้ายของพระราชทาน หากไร้หลักฐาน ค้นหาสนตระกูลหลี่ของข้านี้ก็เชื่อว่าใครอยากจะค้นก็ค้นได้" เห็นหรววนอวี้นิ่งพูดจา หลี่จวินจึงชี้ไปที่ผนังด้านหลัง

ทุกคนงยหน้ามองไป ต่างพากันสูดลมหายใจเข้าด้วยความตกใจ
 ป้ายทอง 'เครื่องหอมอันดับหนึ่งในใต้หล้า' ใส่กรอบอย่างประณีต
 แขนงไว้ตรงกลางห้อง เป็นลายพระหัตถ์ของฮ่องเต้องค์ปัจจุบันจริงๆ

ทุกคนพลันทรุดตัวคุกเข่าลง "ฝ่าบาททรงพระเจริญหมื่นปีหมื่นปี"
 ถวายพระพรเสร็จแล้ว จีนดำหลังก็ลุกขึ้นปิดฝู่นตรงหัวเขา แล้ว
 กระซิบข้างหูห้วนอวี "ใต้เท้าทำเกินไปแล้ว นายท่านหลืออย่างไรก็เป็นถึง
 ข้าหลวงตรวจการชั้นสอง ทั้งยังมีป้ายทองลายพระหัตถ์ของฮ่องเต้ ถึง
 แม้ท่านจะมีหลักฐาน และต้องการตรวจค้นคดีฐานนี้ตระกูลหลือเพียงใด
 อย่างน้อยก็ต้องขออำนาจจากสามตุลาการ* ก่อน..." เขายังพูดอีกว่า "ข้า
 ได้ฟังคำขององครักษ์ห้วนซีเมื่อครู่นี้แล้ว หลักฐานนั้นถูกทำลายในมือ
 ของใต้เท้าห้วนมิใช่หรือ"

ได้ฟังคำพูดนี้ห้วนอวีก็สีหน้าเขียวคล้ำลงทันที กล้ามเนื้อกระพุ้ง
 แก้มสั่นกระเพื่อม

"ในเมื่อไม่มีหลักฐาน ใต้เท้าจะทำการส่งเดชไม่ได้เป็นอันขาด
 เพราะท่านอาจจะเดือดร้อนเอาได้..." เห็นห้วนอวีไม่พูดจา หลี่จวินจึง
 หมุนตัวกลับไปนั่งลงตามเดิมพลงพูดแผงความนัยไว้ในประโยค แล้ว
 เปลียนประเด็นพูดไป "ที่หอขุนเชียงมีนางคณิกามาใหม่คนหนึ่ง ชื่อใน
 วงการคือเสี่ยวไป๋หลิง น้ำเสียงไพเราะอ่อนหวาน นับเป็นคนงามในใต้หล้า
 นี้ได้เท้าห้วนคลายโทสะลงเถอะ วันนี้อ่าจะเป็นเจ้ามือเอง ขอเชิญใต้เท้า
 ทั้งสองไปฟังดนตรีหาความสำราญกันสักหน่อย"

จีนดำหลังยิ้มแยมเบิกบานในทันที กำลังจะเอ่ยพูดก็ได้ยินเสียงดัง

* สามตุลาการ หมายถึงกรมอาญา ศาลยุติธรรม และสำนักตรวจการ มีหน้าที่พิจารณาคดีสำคัญร่วมกัน
 โดยเฉพาะ

บั้ง เป็นหรรวนอวี่ที่ตบโตะอย่างแรง

"คุณชายหลี่ทำตัวให้ดีก็แล้วกัน!" เขาพูดเสียงเย็นชาน่ากลัว "วันใดที่ข้าหาหลักฐานเรื่องที่ท่านซ่อนตัวคนร้ายคนสำคัญของราชสำนักได้ ก็อย่าหาว่าข้าไร้น้ำใจแล้วกัน!"

"เช่นนั้นก็รอให้ได้เท่าหรรวนหาหลักฐานได้ก่อนค่อยมาว่ากัน..." หลี่จวินไม่แม้แต่จะเคืองชุน เขายิ้มอย่างสบายใจ แล้วพูดอย่างมีมารยาท เส้นเลือดบนหน้าผากของหรรวนอวี่ปูดขึ้นมาสองเส้น ขยับริมฝีปากอยู่ครู่ใหญ่ สุดท้ายหรรวนอวี่ก็โบกมือไปทางทุกคน "กลับ!"

"ได้เท่าหรรวนค่อยๆ เดิน!" หลี่จวินฉีกยิ้มลุกขึ้นส่งแขก

68

"อาชีวะบาดเจ็บยังไม่หายดี เหตุใดออกมาเสียแล้วละ" ได้ยินว่า มู่ห้วนชีวมา หลี่จวินจึงออกไปรับที่ประตูด้วยตนเอง เขาช่วยถอดหมวก และเสื้อคลุมให้นาง แล้วประคองไปนั่งลงบนเก้าอี้พลาจัมหน้าล่าง ตรวจดูอาการบาดเจ็บบนแขนของนางอย่างตั้งใจ "เป็นอย่างไรบ้าง" แล้วพูดอีกว่า "ถึงจะเป็นฤดูใบไม้ผลิแล้ว แต่ลมยังแรงอยู่มาก เจ้าระวังจะหนาวจนกระทั่งนอนไปถึงแผลด้วย อาจจะต้องเป็นน้ำเกลือได้ล่ะ"

"ทาน้ำมันขี้ผึ้งที่คุณชายหลี่ส่งไปให้แล้ว แผลหายเร็วมาก..." มู่ห้วนชีวตอบด้วยรอยยิ้ม "สองวันนี้ข้ารู้สึกคันแผลมากจนนอนต่อไม่ไหวแล้ว"

ตรวจดูอยู่ครู่ใหญ่ หลี่จวินไม่พบว่ามีปัญหาอะไร เขาจึงพยักหน้า แล้วนั่งลงตรงหน้ามู่ห้วนชีว

มองไปโดยรอบแล้ว มู่ห้วนชีวจึงโบกมือให้ไม่เสี้ออกไป

เห็นสายตาของหลี่จวินแล้ว ฉินเจี้ยนก็รีบเดินออกไปเช่นกัน เขาปิด

ประตูลงเบาๆ แล้วยื่นฝ่าหน้าประตูด้วยตนเอง

"ได้ยินว่าใต้ทำหรวนพวงครักษ์มาล้อมร้านหลี่จี้" มู่หวันฉิวเสียง
สั้นเล็กน้อย

ที่เรียกว่าแมลงร้อยขาแม่ตายไม่ล้มแข็ง* นางเชื่อว่าด้วยอำนาจ
ของตระกูลหลี่แล้ว ถ้ายังจับจุดตายของตระกูลหลี่ไม่ได้ แม้หรวนอวีจะ
เป็นถึงผู้บัญชาการกองรถศึกชั้นสี่ ต่อให้เขาโมโหมากเพียงใดเขาก็ทำ
อะไรหลี่จิวินไม่ได้

และก็จริงดังคาด เหตุการณ์เป็นไปตามที่นางเดาไว้ทุกอย่าง
พวกเขาเพิ่งปะทะกันเพียงรอบเดียว หรวนอวีก็ต้องกลับไปพร้อมความ
โมโหแล้ว

ด้วยเหตุนี้นางจึงมาพบหลี่จิวินไม่ใช่เพราะเป็นห่วงอะไรเขานักหนา
แต่เพราะนางได้ยินว่าหรวนอวีมาล้อมร้านหลี่จี้เพื่อค้นหาตัวมู่หรง

มู่หรงคือน้องชายของนาง!

หรือน้องชายจะเป็นเช่นนางที่หนีออกมาทันก่อนบ้านจะแตก

มู่หวันฉิวคิดถึงตอนอยู่ที่จวนตระกูลมู่ขึ้นมา เด็กซึกักัดคนนั้นพอเห็น
นางแล้วจะรีบไปหลบทันที ใจของมู่หวันฉิวพลันสั่นสะท้าน นี่เขายังมีชีวิต
อยู่จริงๆ หรือ

"เป็นแค่ความเข้าใจผิดเท่านั้น ตอนนี่ไม่มีเรื่องอะไรแล้ว" หรวนอวี
มาสร้างความลำบากใจอย่างไม่ให้เขาได้ตั้งตัว ทั้งยังล้อมร้านหลี่จี้เอาไว้
จะมากหรือน้อยก็คงเป็นเพราะมู่หวันฉิวคนนี่ หลี่จิวินคิดว่านางกำลังรู้สึก
ละอายใจ เขาจึงพูดปลอบนางเสียงหวาน "อาชิวไม่ต้องกังวล ตระกูลหลี่

* แมลงร้อยขาแม่ตายไม่ล้มแข็ง เป็นคำพังเพยเปรียบถึงสัตว์ประเภทตะขาบที่แม้จะบาดเจ็บหรือตัวขาดก็ยัง
เดินดันต่อไปไม่ล้มค้างไปในทันที หมายถึงผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่แม้พลาดพลั้งก็ยังมีความองหลงเหลืออยู่

เป็นตระกูลที่มีชื่อเสียง และเป็นวาณิชหลวงมาหลายปี มีการติดต่อกับ
คนในวังอยู่บ้าง ไซ่ว่าใครจะแตะต้องก็แตะต้องได้"

แต่ในชาติก่อนตระกูลนี้ก็ยิ่งถูกคนถอนรากถอนโคนไปจนหมด...

ผู้หญิงฉิวแอบพูดอยู่ในใจ

เห็นนางมีสีหน้าซีดขาวมาก หลีจวินจึงเทน้ำชามาถ้วยหนึ่ง "อาชิว
ดื่มน้ำก่อน..." เห็นนางยื่นมือช้ำมาอย่างงะแง่งะ เขาจึงยื่นขึ้นแล้วยกถ้วย
ชาไปไว้ที่ริมฝีปากของนาง

ผู้หญิงฉิวมองอย่างตะลึง แต่ก็ไม่ได้ปิดมือเขาออก นางดื่มน้ำจาก
มือของเขาไปกว่าครึ่งถ้วยจึงพอหายใจได้สะดวก ก่อนจะเหม่อมองมือใหญ่
ที่ยกถ้วยน้ำให้นาง

'เข้าได้รับการไหว้วานมาจากคนอื่น กำลังจะไปตำบลจื่อถงเพื่อรับ
บุตรชายของสหายเก่าคนหนึ่ง จึงผ่านมาทางนี้พอดี...'

วันนั้นในโรงเตี๊ยมให้เชิงที่เมืองช้วนหยาง คำพูดตอนที่นางได้พบกับ
หลีจวินอีกครั้งดังก้องในหูรอบแล้วรอบเล่า ผู้หญิงฉิวเฝ้าปากแน่น

เขาไปที่ตำบลจื่อถงเพื่อรับน้องชายร่วมอุทรของนางแน่นอน!

ในชาติก่อนนั้นเขากับน้องชายนางล้วนตายอยู่ที่ตำบลจื่อถงทั้งคู่!

คิดถึงตอนที่บิดายังมีชีวิตอยู่ได้ฝากฝังนางไว้กับตระกูลเจิง หลีจวิน
กับตระกูลเจิงคบหาซึ่งกันอย่างลับๆ ผู้หญิงฉิวจึงยิ่งมั่นใจกับการ
คาดเดาของตนเอง แต่ถ้ายังไม่ได้อำนาจจากปากของหลีจวินเอง นางก็
ไม่วางใจ

เห็นนางไม่ดื่มน้ำชาแล้ว หลีจวินจึงหยิบผ้าเช็ดหน้ามาซับรอยน้ำที่
ริมฝีปากให้นาง กำลังจะยกน้ำชากลับไป ผู้หญิงฉิวก็จับมือเขาไว้ทันใด

"คุณชายหลี..."

"...อาชีวะเป็นอะไรหรือ" นึกถึงก่อนหน้าที่นางเดินเข้ามาในนี้ด้วยท่าทางผิดปกติ หลีจวินก็ตกใจจริงๆ เขาย้ายถั่วยน้ำไปไว้ที่มืออีกข้างแล้ว พลิกมือมากุมมือนาง รับรู้ถึงสึบนิวอันเย็นเฉียบของนาง เขาก็ตกใจจึงถามนางอีกครั้ง "อาชีวะเป็นอะไรหรือ"

"ได้ทำหรวนมาค้นหาบุตรชายของอัครเสนาบดีมู่จิงหรือ" ผ่านไปครู่ใหญ่มู่หวันชิวจึงเงยหน้าขึ้น "มู่หรง...คนนั้น..." ลึนเหมือนจะขยับได้ยากลำบากเต็มทน มู่หวันชิวพยายามทำให้เสียงพูดของตนฟังแล้วไม่สิ้นเทา "ถูกคุณชายช่วยไว้จริงหรือ" นางถามอีกว่า "ในโรงเตี๊ยมให้เซิงวันนั้นคุณชายบอกว่าจะไปรับบุตรชายสหายเก่าคนหนึ่ง ก็คือ...มู่หรงหรือ"

มู่หวันชิวถามสิ่งเหล่านี้ออกมาอย่างยากลำบาก นางรู้สึกท้อใจตัวเองลอยขึ้นมาอยู่ที่ลำคอ นางต้องกลืนหายใจไว้เพื่อสงบสติ แล้วจ้องหน้าหลีจวินไม่วางตา

นางถามเรื่องนี้ด้วยเหตุใด...

เขาได้รับบุตรชายอัครเสนาบดีมู่เอาไว้จริงๆ หากชาวนี้แพร่พรายออกไปแล้วลอยไปเข้าหูของอ่องเข้าจะเป็นภัยล้างตระกูลได้เลย ในวันนั้นที่ตำบลจื่อถงนอกจากวินหงฉีแล้ว เขาก็ไม่ได้ปล่อยใครสักคนรอดไป

นางเป็นใครกันแน่...

เหตุใดต้องถามเรื่องเหล่านี้

จ้องตากับมู่หวันชิวอย่างเงียบๆ ในใจของหลีจวินก็เกิดความระแวงระวังขึ้นทันใด เขาถามคำถามย้ำอีกรอบ "เหตุใดอาชีวะจึงถามเรื่องนี้"

หลังจากที่มู่หวันชิวเกิดใหม่แล้ว ไม่ว่าจะการพูดจา อากัปกริยา

ความสามารถ หรือแม้แต่การรับมือในสถานการณ์ต่างๆ ก็ล้วนแตกต่างกัน จากมุมมองชีวิตคนที่เยื้องียงเอาแต่ใจที่อยู่ในจวนอัครเสนาบดีอย่างสิ้นเชิง โดยเฉพาะยิ่งหลี่จวินเคยได้ฟังคำบรรยายถึงมุมมองชีวิตจากปากมูหรงเอง แล้ว ตีให้ตายเขาก็ไม่เชื่อว่าหญิงสาวตรงหน้านี้เป็นบุตรสาวอัครเสนาบดี มูที่เขาเฝ้าตามหามาโดยตลอดไปได้ ถึงแม้จะถูกมูหรงถามเช่นนี้ เขาก็ปกติเป็นคนฉลาดเฉียบแหลมเสมอมาก็ไม่ได้คิดไปถึงเรื่องนี้เลย

"ข้า..."

ข้าก็คือบุตรสาวอัครเสนาบดีมูอย่างไรเล่า

คำพูดประโยคนี้นี้ติดอยู่ที่ปลายลิ้น แม้มูหรงชีวิตอยากโพล่งมัน ออกมาเพียงใดก็ต้องกักเอาไว้ นางทำได้เพียงจ้องตรงไปที่หลี่จวิน

ชายคนนี้จะเชื่อใจได้หรือไม่

ในยามที่ตระกูลหลี่ตกอยู่ในอันตรายเขาจะมอบตัวนางให้อิงอ่อง เพื่อช่วยเหลือคนในตระกูลหรือไม่

ชาติก่อนเพราะตระกูลหลี่มักติด้องครีชทายาท ผลสุดท้ายจึงต้อง รับเคราะห์ฆ่าล้างตระกูล ในชาตินี้เขามีชีวิตรอดกลับมาจากตำบลจื่อถง เผชิญกับอำนาจกดดันของอิงอ่อง เมื่อถึงจุดนั้นแล้วเขาจะตัดสินใจเลือก อย่างไม่

จะเป็นเหมือนนายท่านหลี่ที่เลือกปกป้ององครีชทายาทอย่างไม่ ลังเลใจหรือไม่

ขอเพียงเขากลับด้านอาวุธก็ไม่จำเป็นต้องตื่นนอนอะไรอีก ตระกูลหลี่ จะมีชะตาที่พลิกผันไปทันที!

เชื่อว่าอิงอ่องก็คงยินดีที่ตระกูลหลี่จะมาสวมักติด้องเขา

ที่ว่าคนไม่รู้ย่อมไม่กลัว ซาติก่อนเพราะนางโง่เขลาไม่รู้ความ จึงไม่เข้าใจความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนในราชสำนัก มองไม่ออกว่าอิงอิงคือคนร้ายที่บีบบังคับทำร้ายตระกูลของนาง ถือเป็นศัตรูคนสำคัญที่สุดของนาง ทว่านางก็ยังรับใจเป็นสามี เห็นคู่แค้นเป็นมิตรไปอย่างโง่เขลา ผลจึงเป็นความหายนะ ในชาตินี้นางเห็นแจ้งทุกสิ่งแล้ว แม้เข้าใจและมองเรื่องราวออกได้อย่างทะลุปรุโปร่ง แต่กลับไม่มีความกล้าพอที่จะเชื่อใจใครสักคนอย่างไม่ลังเลและเด็ดเดี่ยวเช่นเมื่อชาติก่อนนี้อีก

นางกลัวแล้ว...เข็ดแล้วจริงๆ!

คิดถึงความลำบากที่ได้เจอในชาติก่อนแล้ว มู่ห้วนซิวก็รู้สึกขนลุก *ไม่!* ชาตินี้ชีวิตของข้าจะมอบให้อยู่ในมือใครไม่ได้อีก! แม้แต่คนที่สนิทอย่าง หลี่จวินก็ไม่ได้! ในใจรู้สึกขัดแย้งเป็นอย่างมาก ก่อนที่มู่ห้วนซิวจะค่อยๆ สงบอารมณ์ลง

"ข้าก็ถามไปอย่างนั้นเอง..." นางดึงมือกลับไป

ทันทีที่ในมือว่างลง หลี่จวินก็มองเหม่อ

ท่าทางของนางเมื่อครูนี้น่าเหมือนถามไปอย่างนั้นเองเสียที่ใดเล่า

หลี่จวินหมุนตัวกลับไปนั่งที่ของตนเอง ตีมหาโดยไม่พูดจา

"คุณชายหลี่...ช่วยมู่ห้วนซิวคนนั้นไว้จริงหรือ" ผ่านไปครู่ใหญ่มู่ห้วนซิว จึงถามขึ้นอีกครั้ง

หากยังไม่รู้ว่าน้องชายเป็นหรือตาย นางก็ยอมอยู่เฉยไม่ได้จริงๆ

ผ่านไปเนิ่นนานจนมู่ห้วนซิวคิดว่าเขาไม่ตอบแล้ว จึงเห็นหลี่จวิน สายหน้า "ไม่ใช่..." แล้วพูดอีกว่า "อาชิวเข้าใจผิดแล้ว ข้าไปที่ตำบลลี่ถอง เพราะได้รับการให้รู้วามจากพี่ผ่านซิว ให้รับน้องชายต่างมารดาของเขา

กลับเข้าตระกูล"

ข้ออ้างนี้เป็นสิ่งที่เขากับเจิงฝานชิวคิดเอาไว้มานานแล้ว ซึ่งตรงกับช่วงเวลาที่นายท่านใหญ่เจิงเฟิงจะรับบุตรชายนอกสมรสที่ระหกระเหินอยู่ข้างนอกกลับเข้าตระกูลพอดี

เขาไม่ได้ตั้งใจโกหก แต่เพราะหญิงสาวตรงหน้านี้มีสัมผัสอันคลุมเครือกับตระกูลหวงผู้ ห่วนอวี และเฮยมู่ผู้ลึกลับอยู่ เรื่องใหญ่ที่ถึงขั้นล้างตระกูลหนีได้นี้เชื่อว่าจะบอกกันง่ายๆ เสียเมื่อไร

"ที่แท้เป็นเช่นนี้เองหรือ" มู่หวนชิวพยักหน้าอย่างมิดหวัง

นางก็เคยได้ยินโมเสวี่ยพูดว่านายท่านใหญ่เจิงเฟิงจะรับบุตรชายคนเล็กกลับมา เวลาที่ว่ามากก็พอๆ กับตอนที่หลี่จวินไปตำบลง้อถงพอดี หลี่จวินเคยพูดไว้ว่าทำธุระที่ตำบลง้อถงเสร็จแล้วเขาก็อ้อมไปที่เมืองผิงเฉิง ดังนั้นจึงได้กลับมาช้าอย่างนี้

ในใจคิดเทียบเคียงหลายรอบแล้ว นางก็พบว่าเวลานี้เหมาะเจาะพอดีอย่างมาก คำพูดของหลี่จวินไม่มีพิรุณเลยแม้แต่น้อย ถึงตอนนี้มู่หวนชิวจึงเชื่อคำพูดของเขาอย่างไร้ข้อสงสัย ในใจให้รู้สึกมิดหวังยิ่งนัก

ที่แท้ก็เป็นแค่ความเข้าใจผิด ทั้งยังเป็นความคิดของนางเพียงฝ่ายเดียว รับความมิดหวังได้บ้างแล้ว มู่หวนชิวก็สงบสติลงได้ นางมองไปทางหลี่จวินอีกครั้ง "คนข้างนอกลือกันว่าบุตรชายอัครเสนาบดีมู่ยังระหกระเหินอยู่ เป็นเรื่องจริงหรือไม่"

"เรื่องนี้..." หลี่จวินลังเลสักครู่แล้วส่ายหน้า "ล้วนเป็นข่าวลือ ข้าก็ไม่ค่อยรู้แน่ชัดนัก อิม..."

เขาคิดครุ่นหนึ่ง "ได้ยินว่าก่อนอัครเสนาบดีมู่จะได้รับโทษได้ส่ง

บุตรชายหนึ่งหญิงหนึ่งออกมาจริง มู่หวนชีวิตที่เป็นบุตรสาวตายอยู่ที่เขาไหวอิน เมื่อสองปีก่อน ส่วนมู่หรงบุตรชาย...จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่รู้ที่อยู่ที่แน่นอน

"นี่เป็นเรื่องจริงหรือ!" มู่หวนชีวิตดวงตาเปล่งประกาย

ขนาดลือว่านางตายแล้ว นางก็ยังมีชีวิตอยู่ดี แล้วนี่ลือว่าน้องชาย มู่หรงไม่รู้ที่อยู่ที่แน่นอน เช่นนั้นเขาก็คงเป็นเหมือนนางที่มีชีวิตอยู่ที่ใด ที่หนึ่งบนแผ่นดินนี้แน่นอน! นางมีเงินแล้ว แม่ต้องให้ทุกอย่างที่มีอยู่ นางก็ต้องหาเขาให้เจอ ไม่ให้เขาเหมือนตัวนางที่เป็นหญิงกำพร้าไร้ที่พึ่ง ไม่ให้เขาต้องได้รับความทุกข์ความลำบากเหมือนที่นางเคยได้รับ!

แต่ว่าได้หลักอันกว้างใหญ่นี้จะหาเด็กชายอายุแปดเก้าขวบที่ตั้งใจ ปกปิดชื่อแซ่ให้พบนั้น ไซ่เรื่องง่ายเสียเมื่อไรกัน

คิดถึงเรื่องเหล่านี้ดวงตาที่เปล่งประกายของมู่หวนชีวิตก็เศร้าสลดลง ในทันที

เห็นสีหน้าของมู่หวนชีวิตเปลี่ยนไปหลากหลายความรู้สึก หลีจวินก็เกิดความสับสนขึ้นในใจ เขาจึงเอ่ยปากถาม "เหตุใดอาชีวจึงคิดตามเรื่องนี้ ขึ้นมาได้"

"เรื่องนี้..." มู่หวนชีวิตลึกลับแต่แล้วก็ตอบอย่างไม่ต้องใคร่ครวญ "คุณชายเสยต้องการถาม..."

ข้ออ้างนี้ดีมาก ตนนยกมาใช้ต่อหน้าหลีจวินจนเคยชินแล้ว ยามต้องเจอเรื่องยุ่งยากก็เพียงผลักทุกเรื่องไปให้เสยมู่อย่างไม่ต้องคิดอะไร

อย่างไรเสียเสยมู่ก็คือนาง ขอเพียงนางไม่แต่งเป็นเสยมู่ไปเดินอวดอ้าง ใครอีก นางเชื่อว่าเสยมู่ในใจของชาวแคว้นต้าโจวก็ยังคงเป็นปริศนา!

เสยมู่อีกแล้ว!

หลี่จวินขมวดหัวคิ้วแน่น เขาเป็นใครกันแน่ เหตุใดจึงให้นางมา สอบถามเรื่องราวใหญ่โตที่เกี่ยวข้องถึงภัยร้ายเช่นนี้

ในห้องพลับเสียงเบียงลง เสียงกระซิบที่ได้ยินเสียงเข้มตก

"เรื่องนั้น..." ผ่านไปครู่ใหญ่ มู่หวนชิวจึงเอ่ยทำลายความเงียบ

"อาการบาดเจ็บของข้าใกล้หายดีแล้ว คุณชายหลี่พาข้าไปพบเจ้าของ หอเสวียนจีได้หรือไม่"

ดิ่งสติคืนมาแล้ว หลี่จวินก็คิดสักครู่ "ได้ เลือ่วันไม่สู้เท่ากับมีโอกาส ในเมื่ออาชีวนออกมาแล้ว ข้าก็จะพาเจ้าไปพบเขาเลย..."

เขาตะโกนเรียกฉินเจี้ยนให้เข้ามา

"หาเสื้อคลุมขนจิ้งจอกตัวนั้นออกมา ให้แม่นางไปคลุมไว้"

เสื้อคลุมขนจิ้งจอก?

มู่หวนชิวเบิกตาโต ตอนนั้นก็เข้าฤดูใบไม้ผลิแล้ว เขายังจะให้นางใส่ สิ่งนั้นอีกหรือ

คงไม่ได้อยากอบนางให้ร้อนตายหรอกนะ...

มู่หวนชิวเอ่ยปากจะห้ามฉินเจี้ยน แต่พอประสานเข้ากับสีหน้า จริงจังของหลี่จวิน นางก็กลืนคำพูดกลับไป

นางกล้ารับรองตรงนี้เลยว่าหากนางไม่เชื่อฟังหลี่จวิน เขาก็จะไม่พานางไปพบเจ้าของหอเสวียนจี

มู่หวนชิวเม้มริมฝีปากแน่น แล้วอยู่ปากพูดบ่นเสียงเบา "...ข้าใกล้จะเป็นยายแก่อยู่แล้ว แม้แต่การใส่เสื้อยังต้องให้วุ่นวายอีก"

กระนั้นในใจนางกลับรู้สึกเหมือนมีไออุ่นไหลวน

เป็นไปตามที่มู่ห้วนซิวคิด โชคดีมากที่หอเสวียนจี้ยังเก็บกระดาษภาพหม้อกลั่นไว้มืดคาด

เห็นหลี่จวินพามู่ห้วนซิวมาด้วยตนเองเช่นนี้ เจียงเจ้อเจ้าของหอก็ตอบรับคำร้องขอของนางอย่างรวดเร็ว โดยเริ่มทำหม้อกลั่นก่อนเป็นอันดับแรก

อาการบาดเจ็บของมู่ห้วนซิวเพิ่งหายดี หม้อกลั่นก็ถูกส่งมา นางสั่งให้ไม่เสวี่ยเก็บกวาดห้องตะวันออก และจัดวางหม้อกลั่นให้เรียบร้อย นางคันไม้คันมืออยากจะเริ่มใช้หม้อกลั่นนี้แล้ว หากไม่ใช่หลี่จวินห้ามไว้ นางคงลงมือทำตั้งแต่คืนนี้

เช้าตรู่วันต่อมามู่ห้วนซิวก็ลุกขึ้นมาเตรียมตัวตั้งแต่เช้า หนึ่งเพราะนางกลัวเกิดสิ่งไม่คาดคิดขึ้นมา และสองเพราะหลี่จวินอยากรู้เช่นกันว่าสุราความเข้มข้นสูงที่นางพุดถึงนั้นหน้าตาเป็นอย่างไร เขาจึงมาร่วมทดสอบกับมู่ห้วนซิวแต่เช้า

"เจ้ามันใจหรือว่าครั้งนี้จะไม่ระเบิด" มองดูมู่ห้วนซิวเทศุราลงจนเต็มหม้อใบแรกแล้วก้มหน้าจะจุดไฟ หลี่จวินจึงยกมือห้ามนางไว้ ก่อนตรวจสอบแต่ละชั้นของหม้อกลั่นนี้อีกครั้ง

"ไม่เป็นไร..." นึกขำที่หลี่จวินระวังตัวจนเกินไป มู่ห้วนซิวจึงชี้ไปที่ถังเหล็กกลมมนตรงกลางแล้วอธิบาย "ครั้งก่อนตรงนี้เป็นแก้ว แต่ครั้งนี้เปลี่ยนเป็นเหล็กหมดแล้ว ไม่ระเบิดอีกแล้วล่ะ"

บนภาพตำแหน่งนี้เดิมทีก็เป็นเหล็กอยู่แล้ว เหตุใดจึงพุดว่ามันถูกเปลี่ยนเป็นเหล็กล่ะ

หลี่จวินตกตะลึง แล้วก็เข้าใจในทันที ครั้งก่อนมู่ห้วนซิวใช้ถังผิชนิด

ถึงได้เกิดเรื่อง เขาจึงพูดต่าหนี "ของที่ปรมาจารย์เว่ยออกแบบมาพิสดาร ล้าลึก ผิดไปเพียงนิดผลที่ได้ก็จะแตกต่างมหาศาล แล้วเจ้าใช้ของส่งเดช อย่างนี้ได้อย่างไร" ก่อนจะพูดอีกว่า "โศคยังดีที่ไม่ถึงชีวิต!"

มู่หวนชิวหันหลังให้เขาพลงแลปลิ้น แล้วก้มหน้าลงจุดถ่าน ได้ถึงเหล็ก

เห็นถ่านลุกเป็นไฟแดงแล้ว หลีจวินก็ดึงตัวมู่หวนชิวไปอยู่ที่ประตู เอาตัวขวางหน้านางพลงมองดูถ่านได้หม้อที่กำลังกลั่นเผาไหม้แรงขึ้น

มู่หวนชิวตกใจเล็กน้อย ก่อนจะส่งเสียงหัวเราะขึ้นที่ด้านหลังเขา "ท่านไม่ต้องตื่นตระหนกอย่างนั้นหรอก ครั้งนี้ไม่เป็นไรจริงๆ"

หลีจวินหันมาถลึงตาใส่นางแวบหนึ่ง ไม่ได้พูดจา

"สำเร็จแล้ว!" เห็นในขวดลำดับท้ายสุดของหม้อกลั่นมีของเหลวใส หยดลงมาที่ละหยด มู่หวนชิวก็ดีใจ กอดหลีจวินพลงตะโกนเสียงดัง

หลีจวินก็ดีใจตามไปด้วย สีหน้าเขาพลันแดงเร็วขึ้นมา "นั่นก็คือสุรา ความเข้มข้นสูงที่อาชิวพูดถึงหรือ"

"อืม..." มู่หวนชิวพยักหน้า "น่าจะใช้" นางเดินเข้าไปใกล้ขวดที่มี ของเหลวใส "ต้องเอาลงมาชิมดู"

หลีจวินดึงตัวนางไว้ "ข้าทำเอง..."

ภายใต้การสั่งการของมู่หวนชิว หลีจวินก็ดึงหัวเชื้อสุราครึ่งขวดที่ เพิ่งกลั่นออกมาได้อย่างราบรื่น

มู่หวนชิวสั่งให้ไม่เสวี่ยหยิบจอกสุราหยกสีเขียวมาสองอัน ก่อนที่ หลีจวินจะเทสุราใส่จนเต็มสองจอก กลิ่นสุราหอมเข้มข้นกระจายไปทั่วใน ทันที ไม่ต้องชิมหลีจวินก็รู้ว่านี่เป็นสุราที่เข้มข้นมากเพียงใด

หลี่จวินยกจอกขึ้นดื่มอย่างระมัดระวัง เพียงแค่ปากเบาๆ ความเผ็ดร้อนก็บาดไปถึงคอ แล้วตามด้วยไอร้อนที่ไหลผ่านลำคอทะลุไปจนถึงอก หน้าผากของหลี่จวินพลันมีเม็ดเหงื่อผุดขึ้นทันที

"สุราดี แรงมาก!" เพราะไม่เคยดื่มสุราเข้มข้นเช่นนี้มาก่อน หลี่จวินจึงพูดเสียงดังออกมา

"นี่...ไม่ใช่สุรา ปรมาจารย์เคยเรียกว่า...หัวเชื้อสุรา" มู่หวนชิวที่อยู่ข้างกายพูดแก้ด้วยเสียงที่ขาดๆ หายๆ

หัวเชื้อสุรา?

หลี่จวินเพิ่งเคยได้ยินคำนี้เป็นครั้งแรก เขาจึงตะลึงไป "อะไรคือหัวเชื้อสุรา..."

เขาหันหน้ามามองมู่หวนชิว เพียงชั่วครู่สุราในมือนางก็เหลือเพียงครึ่งจอก

มู่หวนชิวไม่ได้ตอบเขา เพียงดื่มสุราที่เหลืออีกครึ่งจอกในมือรวดเดียวจนหมด

เห็นท่าทางไร้เดียงสาของนางแล้ว หลี่จวินก็ยิ้มพรางสายหน้าสายตาเลื่อนกลับไปอยู่ที่จอกหยกขาวในมือตนเอง ในจอกงามนี้สีสุราใสจนมองทะลุไปถึงก้นแก้ว ไม่มีสิ่งปลอมปนแม้แต่หยดเดียว เขาจึงพูดออกมา "ใต้หล้านี้มีเรื่องประหลาดเช่นนี้ด้วยหรือ" แล้วพูดอีกว่า "ใช้สิ่งนี้ปรุงเครื่องหอม ก็สามารถแก้ปัญหาข้อเสียที่กลิ่นหอมไม่คงที่ได้แน่หรือ"

"แน่นอน" มู่หวนชิวเสียงระทวย "ยังมีเรื่องอัศจรรย์มากกว่านี้อีกนะ"

รู้สึกว้าวเสียวพูดของมู่หวนชิวผิดปกติ หลี่จวินจึงหันหน้าไปทันที

เขาเห็นเพียงร่างของนางเอนตัวล้มพิงลงกับพื้น

"คุณหนู!" ไม่เสวียที่เฝ้าหม้อกัณฑ์เห็นสภาพของมู่วั้นชีวิตก็ตะโกนเรียก
 "อาชิวเป็นอะไรไป" หลีจวินก็ตกใจเช่นกัน เขาไม่รอให้ไม่เสวีย
 เข้ามาก็ซ้อนค้อมตัวมู่วั้นชีวิตขึ้นแล้ว เขาเดินกำลังภายในพยายามจับ
 ความเคลื่อนไหวภายนอก แล้วก็ต้องรู้สึกประหลาดใจ

ใครกันที่มีพลังยุทธ์สูงส่งเช่นนี้ ทั้งที่มู่วั้นชีวิตถูกทำร้ายอยู่ข้างกาย
 เขา เขากลับไม่สังเกตเห็นสิ่งใดเลย

ที่บริเวณภายนอกนอกจากเสียงลมพัดแล้ว ก็ไม่มีเสียงผิดปกติ
 อะไรอื่นอีก หลีจวินรู้สึกว่ามีมู่วั้นชีวิตในอ้อมกอดขยับตัว เขาจึงก้มลงดูแล้ว
 ก็ยิ้มกว้างออกมา

นางถูกอาวุธลับเสียทีใดเล่า

มู่วั้นชีวิตมาแล้ว...

ใบหน้าของมู่วั้นชีวิตแดงก่ำ ท่าทางของนางน่าเอ็นดู ใบหน้าเล็ก
 ของนางกำลังขยับหยุกหยิกอยู่ตรงแผ่นอกของหลีจวิน ด้วยอยากจะหา
 ตำแหน่งที่สบายเพื่อจะพักผอน

"คุณหนูเป็นอะไรไป" เห็นหลีจวินยิ้มสดใส หัวใจของไม่เสวียที่
 ยกสูงถึงคอหอยก็ค่อยๆ ตกลงมา นางเดินเข้ามาดูอย่างสงสัย แล้วตั้งท่า
 จะยื่นมือมารับตัวมู่วั้นชีวิตไป

"สุรานี้เข้มขันเกินไป อาชิวมาแล้ว..." หลีจวินขยับตัวหลบมือของ
 ไม่เสวียที่ยื่นมา เขาพยายามกัณฑ์ยิ้มไว้แล้วพูดอย่างจริงจัง "เจ้าดูหม้อ
 กัณฑ์นั้นไปเถอะ ข้าจะส่งนางกลับไปเอง"

เขาเป็นบุรุษ งานหนักในการดูหม้อกัณฑ์ก็ควรเป็นของเขามีใช้
 หรือ ส่วนนางที่เป็นสาวใช้ประจำตัว เรื่องดูแลมู่วั้นชีวิตที่เมาสุราจึงจะเป็น

หน้าที่ของนางสิ!

ได้ฟังคำพูดของหลี่จวินแล้ว ไม่เสวี่ยก็กะพริบตาอย่างสงสัย รอจน
ดิ่งสติคืนมาจะตามไปที่ประตูห้องตะวันออก ร่างของหลี่จวินก็ผลุบหาย
เข้าไปในห้องหลักแล้ว ได้ยินเสียงเดือดบุดๆ ของหม้อกลั่นที่อยู่ด้านหลัง
ก็เกรงว่าจะเกิดเรื่องเหมือนวันนั้นขึ้นอีก นางจึงกระแทกเท้าแล้วหมุนตัว
กลับเข้าห้องไป

"อาชีวะดีมีชา..." หากน้ำชาเจอแล้ว หลี่จวินจึงเทน้ำชาถ้วยหนึ่งมา
ที่ข้างเตียง

ม่หวันชีวิตตอบรับ แต่ก็พลิกตัวนอนหมอบอยู่ที่เดิม

"อาชีวะคนดี ชานี้สร้างมาได้ดีที่สุตนะ" เรียกอยู่นานม่หวันชีวิต
ก็ไม่ยอมลุกขึ้นเสียที หลี่จวินจึงอุ้มนางขึ้นมาพิงอยู่ในอ้อมอกตนเอง แล้ว
ยึ่น้ำชาไปที่ข้างปากนาง

ม่หวันชีวิตดื่มอีกๆ ไปครึ่งถ้วย นางก็หลับตาพลางผลัดมือเอาอกห่าง
แล้วส่ายหน้า

วางถ้วยชาลงบนโต๊ะหัวเตียงแล้ว หลี่จวินก็ขยับตัวจะประคอง
ม่หวันชีวิตให้นอนลง แต่เหมือนนึกอะไรขึ้นได้ เขาจึงเกิดความคิดขึ้นในใจ
ก้มหน้าลงโยกหัวของม่หวันชีวิต

"อาชีวะ..." เรียกนางเสียงเบา

"อืม..." ม่หวันชีวิตหลับตาขานรับ

"เฮยม่เป็นใคร" เขาแนบปากข้างหูของม่หวันชีวิต แล้วถามขึ้นทันใด

"เฮยม่เป็น..." ม่หวันชีวิตหลับตาพูดเพิ่มทำ

"เป็นใครหรือ" หลีจวินตื่นเต้นจนขนลุกไปทั้งร่าง

เหยย่มุ่คนนั้นลึกลับเหลือเกิน

เขาสืบมากกว่าครึ่งปีแล้ว แต่ก็ยังไม่ได้ความอะไรเลย มู่ห้วนชีวจะต้องรู้เบื้องลึกของคนผู้นั้นแน่นอน นี่เป็นโอกาสอันดีที่เขาได้ยากยิ่ง หากว่าเขาปล่อยให้โอกาสนี้พลัดไป...ก็ไม่ใช่หลีจวินแล้ว!

รู้สึกว่ 'หมอนนุ่ม' ที่รองหลังเกิดแข็งบั้กขึ้นมา มู่ห้วนชีวจึงล้มต่าขึ้นนางกวาดตามองไปรอบๆ อย่างงุนงง ก่อนที่สายต่าจะเลื่อนมาตกที่ตัวหลีจวิน ทันใดนั้นนางก็หัวเราะเอื้กอักพลางสะบัดออกจากอ้อมกอดของเขา แล้วลี้งตัวเข้าไปที่ด้านในเตียง

"ข้าไม่บอกท่านหรือ!" เสียงใสราวกับนกขมิ้น

"เจ้า..."

หลีจวินลุกพรวดขึ้นยืน มองท่าทางทะเล้นของมู่ห้วนชีวด้วยความโมโห นึกอยากตีกัันนางเสียเหลือเกิน

ผ่านไปครู่ใหญ่หลีจวินก็กลับมานั่งที่หัวเตียง แล้วเรียกนางด้วยความมอดทน "อาชีว..."

เรียกชื่อไปสองทีก็ไม่มีกรตอบรับ หลีจวินจึงมองมู่ห้วนชีวอย่างละเอียด ใบหน้าเล็กแดงก่าของนางนอนนิ่งอยู่กับที่ เสียงลมหายใจเข้าออกอย่างสม่ำเสมอแล้ว

หลีจวินสายหน้าก่อนจะเข้าไปอ้อมตัวนางให้นอนหนุนหมอนอย่างดี บัดปอยผมดำขลับราวสีหมึกที่ปรกอยู่บนหมอนไปทางหลังหัวเบาๆ แล้ว หลีจวินก็ลูบใบหน้างามของมู่ห้วนชีว จู่ๆ เขาก็ก้มลงไปประทับจุมพิต

ที่หน้าผากของนางราวแมลงปอตะบนผิวน้ำ ก่อนจะพูดเสียงเบาว่า
"อาชีวจำไว้ละ ข้าจูบเจ้าแล้ว ซาตินี้เจ้าก็ถือเป็นคนของข้าแล้ว ห้าม
เจ้าแต่งงานกับคนอื่นอีก..."

ได้ยินมู่หวนชิวรับคำสั่งเสียงอู้อี้ หลี่จวินก็ตกใจ "อาชีวะรับปากแล้วหรือ"
เห็นนางหลับตาสนิท เขาจึงพูดอีกว่า "อาชีวะรับปากข้าแล้ว ห้ามเจ้าแต่งงาน
กับเฮยมู่ นะ"

"อืม..." ครั้งนี้เสียงตอบรับของมู่หวนชิวชัดเจนมาก

หลี่จวินใจเต้นไม่เป็นจังหวะ เขาหน้าแดงขณะมองมู่หวนชิว "อาชีวะ
พูดอีกครั้งสิ..." ถึงแม้จะเป็นคำพูดตอนที่นางเมา เขาก็อยากได้ยินนาง
บอกเขาอย่างชัดเจนว่า...นางจะไม่แต่งงานกับเฮยมู่

ทว่าครั้งนี้เขากลับได้ยินมู่หวนชิวพูดเพิ่มพ้ำว่า "ซาตินี้ข้าจะไม่แต่งงาน
กับใครทั้งสิ้น"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623303.html>